

ผลงานฟื่อง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ธรรมคาเขาก็เป็นพวกเขานั้นแหละ แล้วเขามาหาเรา พอเขามาหาเรา เวลาเราพูดไปเขาเกาะหัวทุกทีเลย ได้ฟังแล้วเราเข้าใจนะ เข้าใจว่าทางโลก เขาฟังแล้วข้อมูล มันเหมือนกับคำพูดแบบว่าเราก็พูดคำว่านิพพาน โยมก็พูดคำว่านิพพาน ใครๆ ก็พูดคำว่านิพพาน แล้วมันผิดตรงไหน ก็คำพูดเหมือนกันนะ นิพพานเหมือนกัน แล้วผิดตรงไหน แต่คนหนึ่งพูดเพราะความรู้จริง คนหนึ่งพูดเพราะจำเขามา คนอื่นพูดเพราะแบบว่ามันเป็นนกแก้วนกขุนทองไม่รู้อะไรเลย แต่พูดคำเดียวกัน นี่พอโยมเข้ามา ก็คำพูดมันก็เหมือนกัน มันผิดตรงไหน

คำพูดเหมือนกัน ก็กินนี่ละ กินก็กินเหมือนกัน แต่อาหารมันคนละภูมิภาค ทุกๆ อย่างไม่เหมือนกันสักอย่าง แต่กินเหมือนกัน มันเกาะหัวใหญ่เลยนะ แล้วบอกว่าผิดอย่างไร เราพยายามอธิบาย แล้วเราเวลาสรุปกับพระที่มามาหาเราเห็นไหม เขาก็บอกว่า หลวงพ่อพูดให้ผมเข้าใจเดี๋ยวผมจะปฏิบัติ แหม นกกับปลานี่มันจะพูดกันได้อย่างไร นกกับปลา มันพูดทำความเข้าใจกันไม่ได้ละ โลกียปัญญา โลกุตตรปัญญา มันเป็นไปไม่ได้หรอก เหมือนกับเราจะพูดให้เด็กเข้าใจมันเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าปฏิบัติเองเข้าใจได้

ถ้าเองปฏิบัติขึ้นมาเองเข้าใจได้ แต่เราจะพูดให้เด็กมันมีความรับผิดชอบเหมือนผู้ใหญ่มันเป็นไปไม่ได้หรอก มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ นี่ไง พระพุทธเจ้าถึงแยกโลกกับธรรมนี่ไง แต่พวกเรา เขาบอกว่าคำพูดเหมือนกัน ทุกอย่างเหมือนกัน มันจะว่าโลกกับธรรม มันก็คำพูดเหมือนกัน ถ้าคนไม่เข้าใจตรงนี้ ถ้าคนไม่เคยปฏิบัติจะไม่เข้าใจตรงนี้ อย่างพวกโยมแบ่งตรงนี้ไม่ออกหรอกเพราะไม่เคยเห็น ไม่เคยรู้ เอโกธัมโม ธรรมเป็นหนึ่งเดียว เอ็งก็ว่าความคิดเอ็งก็หนึ่งเดียว หนึ่งเหมือนกัน แล้วผิดตรงไหน แต่ผิด ไม่ใช่หนึ่งหรอก มันผิดกันหนึ่งใจ ของพวกเอ็งผิดกันหนึ่ง

ถ้าความคิดนี้ขึ้นก็เป็นหนึ่ง เดียวก็คิดใหม่ได้เป็นอีกหนึ่ง หนึ่งนี้กับหนึ่งข้างหน้า มันคนละหนึ่ง แต่ถ้าเป็นพระอรหันต์หนึ่งตลอด มันเป็นปัจจุบันตลอด แต่ของเรานะ ตอนนี้เป็นอย่างหนึ่ง เดียวคิดใหม่อันนั้นก็เป็นอย่างหนึ่งแล้ว อันนี้ไม่ใช่แล้ว อันนี้ไม่ใช่หนึ่ง เขา เกาหัวมาก แล้วเราเข้าใจว่าเขาไม่เข้าใจตรงนี้ แล้วเขาจะไปพูดให้คนอื่นเข้าใจไม่ได้ แล้วเวลาเขาร้องไห้มาแล้ว เราบอกเขาเลย เอ็งจะพูดแทนหรือจำเขามาพูด ไม่ได้หรอก แล้วไม่ใช่หน้าที่ที่เอ็งจะไปแก้ แต่เวลาลูกศิษย์มาหาเรา เราจะพูดตรงนี้

เราจะพูดกับลูกศิษย์ เราพูดธรรมดา แล้วลูกศิษย์รู้จริงไม่รู้จริงนั่นเรื่องของลูกศิษย์ ไม่ใช่เรา แต่ไม่ใช่เราเอาลูกศิษย์ไปแก้คนอื่นมันเป็นไปไม่ได้ ประสาเรา เราบอกว่า โทษนะ หน้าที่กู ต้องรอให้ถึงเวลาก่อน แล้วเราก็บอกไปแล้วใช่ไหม บอกว่าให้ใจเย็นๆเดี๋ยว เว็บบอร์ดเสร็จแล้วมันจะเป็นไปอย่างนั้นเอง เราพยายามพูดกันเขาไว้แล้วนะ แต่แล้วเขาก็ไปทำ พอทำเสร็จแล้วก็กลับมาร้องไห้ เขาบอกว่าเขาไม่มีที่พึ่งแล้ว หมายถึงว่าพรรคพวกของเขาไม่เอาเขาแล้ว ไม่มีที่พึ่งแล้ว แล้วหลวงพ่อก็ได้ผมออกจากวัดใหม่ พูดแล้ว เราก็อสงสาร เราบอกว่าไม่ได้หรอก แต่ก็ยังไม่ได้ถาม ถ้าเขาเข้ามาใหม่จะถามว่าแล้วเอ็ง เอาไปขายขนาดไหนละ แต่ตอนนั้นเขาเสียใจมากก็เลยยังไม่พูด แล้วเอ็งเอาไปขายขนาดไหน

นี่ด้วยความปรารถนาดี ด้วยความคิดดีเหมือนพวกเรานี้ ทุกคนคิดดีหมดแหละ อยากปรารถนาดีกับเขา แต่มันจะได้ดีมาน้อยขนาดไหน แล้วอย่าง แล้วเขา เราพูดแค่นี้ ก่อนนะ แล้วเขาก็เอาโน้ตบุ๊กเขา ตัดออกมาเลย ตัดออกมาให้ฟังเลย หลวงพ่อฟังนี้ หน่อยหนึ่ง เขาก็อธิบายธรรมะของเขา แล้วไปถึงจุดหนึ่ง เขาก็บอกว่าเขาเป็นพระ เขา ภาวนา เขาไม่พูดตรงนี้ออกมา แต่เราได้ข่าวมาตลอดว่าในหมู่คณะของเขา เขาบอกว่า ตอนที่เขาเป็นปะขาว เขาได้อโนคาแล้ว แล้วเขาบวชแล้ว เขาจะรับภาวนาให้สิ้นจากกิเลส แล้วเขาก็อธิบาย อธิบายธรรมะออกมา พอเขาบวชเสร็จแล้ว เขารุ่งความเพียรมาก ๒ ปี ด้วยความอยาก รุ่งความเพียรมาเลย แล้วมันไปไม่ได้

พอมันไปไม่ได้ปั๊บถึงที่สุดแล้วเขาก็ปล่อยวาง แล้วเขาก็มานั่งเพ่งต้นไม้ ต้นไม้มัน ยุบตัวลง มันสลายตัวลง เข้าถึงวิมุตติสุข สุขมาก สุขโอ้อิส สุขสุดๆ เลย สุขจนถึงที่สุด จิต มันออก เริ่มออกรับรู้ ออกมารับรู้เรื่องขั้นๆ ออกมารับรู้เรื่องปกตินี้ ผิดตรงนี้ไง ผิด เวลา หลวงตานะ ท่านไปที่วัดคอดอยธรรมเจดีย์เห็นไหม เวลาโลกธาตุแตก ปุ่ม! โลกนี้พลิกฟ้า คว่ำดินหมดเลย สิ้นกิเลสหมดเลย จิตนี้เป็นหนึ่งหมดเลย สุขมาก

สุขจนไม่รู้จะสอนเขาอย่างไร ไม่กล้าสอนนะเพราะมันสอนไปแล้วโลกจะเข้าใจได้อย่างไร อยู่กินไปวันๆ หนึ่งเถอะ ถ้าไปสอนเขา เขาจะหาว่าเราบ้า ก็เสวยวิมุตติสุขอยู่อย่างนั้น จนถึงที่สุด อ้าว ถ้าเราว่าเราสอนให้เขารู้ไม่ได้แล้วเรามาอย่างไร ฟังเปรียบเทียบนะว่าเรามาอย่างไร เรายึดปฏิบัติมาอย่างไร มันมีข้อวัตรปฏิบัติมาใช้ไหม ถ้าเราปฏิบัติมาเราปฏิบัติได้ แล้วเราเป็นคน แล้วเป็นคนหรือเปล่า พระที่บวชเป็นคนหรือเปล่า ก็เป็นคนเหมือนกัน เขาก็น่าจะมีสิทธิที่จะรู้ได้ถ้าเราบอกวิธีการเขา คือสิ่งที่หลงตาปฏิบัติมา

นี่ของหลงตานะคือว่ามันสิ้นกิเลสแล้วมันสิ้นไปเลย จบ แล้วอันนี้มีโน้ตบุ๊ก มีหลักฐาน ถ้าอย่างไรแล้วเก็บไว้เป็นหลักฐานได้ พอพิจารณาจิต พิจารณาถึงมันยุบหมดเลย เสวยสมมุติสุขตลอด สุขมาก สุขมาก สุขจนอึดแล้วคลายตัวออกมา มารับรู้เรื่องชั้นนี้ มารับรู้เรื่องชั้นนี้ มารับรู้เรื่องปกติชีวิตธรรมดา เพราะเขามีความคิดอย่างนี้ในหนังสืออริยสัจของเขา เขาถึงอธิบายลักษณะของนิพพานไป

ถ้าใครอธิบายลักษณะของนิพพานก็เหมือนธรรมกายไป ลักษณะนิพพาน เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเรารู้แล้ว โทษนะ ถ้าเป็นจริงอย่างนี้นะ อย่างคุณพินิจของเรา หนึ่งเขาไม่เคยเห็นนิพพาน เขาไม่เคยเข้าถึงนิพพาน เขาไม่รู้จักนิพพาน เขาถึงพูดถึงนิพพานโดยผิด หลวงตา ครูบาอาจารย์ของเราเข้าถึงนิพพาน นิพพานคือนิพพาน เสวยสุขเป็นนิพพานเป็นธรรมชาติ เป็นส่วนหนึ่งของนิพพานเลย อยู่ของมันโดยธรรมชาติแล้ว อยู่ของมันโดยสัจจะความจริงแล้ว แต่เพราะเป็นนิพพาน เพราะเป็นสอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ นิพพานที่ยังมีชีวิตอยู่ เศษส่วนร่างกายกับจิตใจมันยังมีอยู่ มันสัมผัสกันโดยสิ่งที่มีอยู่ มันไม่ได้คลายเข้าหรือออกหรือ มันเป็นธรรมชาติของมันอย่างนั้น

เพราะพระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่กับพระอรหันต์ที่ตายแล้วคือสอุปาทิเสสนิพพานคือพระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่กับอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่สิ้นชีวิตไป สิ้นชีวิตไปมันสิ้นกิเลสแล้ว มันเป็นธรรมชาติแล้ว มันเป็นวิมุตติ มันไปไหนไม่ได้แล้ว เป็นอกุปปธรรม เป็นของคงที่ตายตัว เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เลย แต่เพราะมันมีชีวิตอยู่ มีเศษที่เหลือ คือเราเกิดมามีชีวิตใจ แล้วพอจิตนี้มันพ้นกิเลสไป มันเป็นสิ่งที่มีอยู่โดยธรรมชาติของมัน มันก็เลยสื่อความหมาย แต่อันนี้เขาอธิบายถึงว่ามันคลายตัวออกมา เห็นไหมคนที่รู้จริงเห็นจริง คนที่รู้จริงเห็นจริง จะต้องไปตามใคร มันก็ดำรงชีวิตไปโดยธรรมชาติใช้ไหม

แต่ถ้าคนไม่รู้จริง ไม่รู้จริง ไม่เห็นตรงนั้น ก็เราดำรงชีวิตโดยธรรมชาติของพระอรหันต์ไม่ได้เพราะเราไม่ใช่พระอรหันต์ เราไม่ใช่พระอรหันต์ เราคิดของเราเอง พอเราคิดของเราเอง พอเราไปถึงตรงนั้นปั๊บ ด้วยความเข้าใจว่ามันว่างหมด มันปล่อยหมดเลย แล้วจะอยู่อย่างไร อยู่ตรงนั้นมันก็ไม่ใช่ มันจะถอยออกมามันก็ไม่ใช่ เพราะมันไม่มีอะไรเข้า ไม่มีอะไรถอยเพราะมันไม่ได้เป็นจริง แล้วมีอะไรอะไรมารองรับความคิดอันนี้ละ ก็คล้ายตัวออกมารับรู้ ใจ คลายตัวออกมารับรู้ความคิดใจ ก็ความคิดเป็นเราเป็นกัน

พออธิบายอย่างนี้ปั๊บเราเข้าใจหมด เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะเราได้หนังสือ เขาเอามาให้กันเยอะแยะ ทุกคนเขาเอามาหนังสือมาให้เรา อยากให้เราดู แล้วเราก็ไปเจอในอริยสัจของเขาวานิพพานนี่เป็นอย่างนี้ เขาอธิบายนิพพานให้ลูกศิษย์ฟังนี่แหละ ถ้าอธิบายนิพพานให้ลูกศิษย์ฟังนะ เราจับได้ละ ไม่ใช่ ไม่ใช่หรือ ถ้านิพพานอธิบายได้นะ พระพุทธเจ้าอธิบายให้พวกมันฟังแล้ว พระพุทธเจ้ายังไม่อธิบายให้ใครฟังเลย พระพุทธเจ้าบอกให้ทำไปถึงที่สุด

ในพระไตรปิฎกไม่ได้อธิบายถึงนิพพานเลยนะ มีแต่เปรียบเทียบ ครูบาอาจารย์เราถึงนิพพานแล้วท่านจะเปรียบเทียบนิพพาน เปรียบเทียบหมายถึงว่าถ้าลูกศิษย์คนไหนมีวิมุตติภาวะ มีความเป็นไปไม่ได้ ท่านจะอธิบายเปรียบเทียบให้เราเข้าใจได้ แต่ไม่รู้ไม่เห็นหรือ เป็นไปไม่ได้ แต่อธิบายเปรียบเทียบให้เข้าใจได้ เข้าใจแล้วเพราะคนมันมีวิมุตติภาวะที่มันอยากจะทำใช่ไหม นี่พอเขาบอกว่าพอจิตมัน พอมันพิจารณาต้นไม้ ต้นไม้ยุบตัวพับ เข้าวิมุตติ สุขมาก สุขมาก แล้วคล้ายตัวออกมา อธิบายลักษณะนิพพานละ

เรามารู้ตรงนี้ปั๊บเราถึงไปจับเรื่องหนังสืออริยสัจของเขา อ้อ มันมาอย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนี้เองมันถึงอธิบายอย่างนี้ พออธิบายอย่างนี้ปั๊บ เขาก็ถามว่าอย่างนี้แล้วหลวงพ่อบอกว่าเชื่อไหม เราก็บอกว่า กูยังไม่ฟัง กูก็ยังมั่นใจอีกหลายร้อยเท่าเลย อย่างเช่นเรา จิตเราสงบแล้ว เรามีที่อยู่ใหม่ เรามีที่จับต้องใหม่ เราจะกว้างขวางใหม่ ถ้าเราไม่จริงนะ ถ้าเป็นสมาธิจะไม่ได้ตื่นเต้นอะไรเลยนะ จิตสงบ โอ้โฮ มีความรู้สึกอย่างนี้ โอ้โฮ สมาธิเป็นอย่างนี้ เหมือนเราจับเพชรจับทองอยู่ โอ้โฮๆ แต่ถ้าคนยังไม่เป็นสมาธินะ อู้ ว่าง ว่างๆ มันไม่มีที่รองรับ ไอ้นิพพานนี่ก็เหมือนกัน มันไปแล้วไม่รู้ไปไหนนะ เอ๊ะ กลับมาค้นที่ความคิดอีก กลับมาอธิบายนิพพาน อ้อ อย่างนี้เอง มีจะอธิบายนิพพาน

แล้วนี่มันก็พูดถึงนะ พูดถึงแบบว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งไปปฏิบัติ ผู้หญิงคนนี้ เหมือนกับว่าผู้เฒ่าผู้แก่ปฏิบัติไม่เป็น เขาบอกเขาไม่เป็นหรอก เขาเห็นเป็นทางเดิน เห็น เป็นนิมิต แล้วนิมิตมันยุบตัวลง เขาบอกนี่ใช่ นี่ดี แล้วเขาก็บอกลูกศิษย์เขา คนที่ภาวนา เก่งๆ คนอยากเป็นนะภาวนาไม่ได้หรอก ไอ้คนภาวนาไม่เป็นมันจะได้ อ้าว กูก็งง คน ภาวนาไม่เป็นมันจะได้ เพราะว่าเขาภาวนาไม่เป็น เขาไม่ต้องการอะไร เขาถึงได้โศดาบัน หนูไม่ได้อะไรนะ หนูไม่รู้อะไรเลย นั่นแหละโศดาบัน มึงว่าเป็นไปได้ไหม โศดาบัน ต้องให้คนอื่นบอกเปล่า แล้วก็ยืนยันว่าเป็นโศดาบัน แล้วเขาก็เชื่อกันว่าเป็นโศดาบันนะ

เราบอกว่านี้ไงคำพูดนี้มันจะหัดสั้นนะ แล้วเขาก็พูดถึง บอกว่าถ้ามันเกิดความคิด คือเกิดภพ ไม่เกิดความคิดจะไม่มีภพ นี่ก็ผิด กิเลสสวะ อวิชชาสวะ ภวาสวะ ภพนี้ ทำ สมาธินี้หนึ่งหมดเลย อปปนาสมาธิ สักแต่ว่ารู้เลย นั่นก็ตัวภพ ไม่ได้คิดอะไรเลยคือตัวภพ ตัวภพคือตัวฐานะของจิต คือจิตที่มีมานะ มีตัวตน นั่นคือตัวจิต ปฏิสนธิจิต ไม่ใช่ ความคิด เขาอธิบายว่าความคิดเป็นภพนะ โอ้ย เราฟังนะ เราฟังไม่ได้เลย

แล้วก็พูดถึงว่ามีคนมาถามเรื่องฌานสมาบัติ เข้ารูปาวจร อรูปาวจร เขาบอกว่า ไอ้ คนนั้นมันบอกว่าเขาได้ฌานที่ ๓ เข้ารูปาวจร ออกจากรูปาวจร เขาบอกว่าอย่าเข้านะ ให้ กำหนดพิจารณากายเลย กำหนดพิจารณาไปเลย เขาบอกว่านี้เข้าสมาบัติได้ กูก็ว่าเวร กรรม บอกไอ้นี้ถ้ามาหาคุณะ ตายห่าเลย สมาบัตินะ ปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถ ฌาน อากาสนัญญายตนะ วิญญูญายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานา สัญญายต นะ เห็นไหม

นั่นฌานต้องเป็นอย่างนั้น คืออาจารย์ไม่เป็นอะไรเลย ใครมาก็ถามร่ายกันไป สวมรอยกันมา นี่ก็มานั่งอธิบายให้ฟัง แล้วก็ถามว่านี่จะเชื่อไหม แล้วเขาไม่รู้ไง พวกโยม ไปหาเขาหรือพวกนี้ไปหาเขา ใครก็ว่าเป็นลูกศิษย์สำคัญแล้วจะบอกเฉพาะบุคคล จริงๆ แล้วเขาบอกเป็นลูกศิษย์กันกุฎิของเขาเหมือนกัน แล้วเขามาพยายามจะอธิบายให้เราเห็น ว่าเขามีคุณธรรม เราไม่ยอมรับ บอกว่าไม่มีขณะจิต เราพูดตรงๆ เลยว่าไม่มีขณะจิต เขา อธิบายขณะจิตเลย

เขาบอกว่าขณะจิตอันนี้ไม่มีใครได้ยินหรอก แต่เขาเป็นลูกศิษย์กันกุฎิ เป็นลูก ศิษย์ภายใน เป็นลูกศิษย์ที่มีคุณต่อกัน เขาถึงอธิบายขณะจิตให้ฟัง เราฟังตอนนั้นเริ่มต้น มา เขาอธิบายมา เราจับประเด็นไม่ค่อยชัด แต่ชัดตอนที่เขานอนาคา นอนาคาคือแหวกจาก

แหวน ชัดเจนนะ แล้วพอถึงสิ้นสุดขณะจิตที่เป็นนิพพาน จิตก็เป็นแคปปูลแล้วทำลาย แคปปูลนั้น ถ้าทำลายแคปปูลนั้นกับต้นไม้นี้ แล้วขณะจิตอันไหนจริง ขณะจิตอันไหนปลอม ทำไมนิพพานมันหลายทีแถมะ นิพพานกับลูกศิษย์ข้างเคียงก็เป็นแคปปูล นิพพานกับพระที่มาแล้วให้ฟังก็เป็นต้นไม้ยุบตัวลง

ลักษณะคนโกหกมันโกหกตลอดไปนะ นี่ตรงนี้มันรับไม่ได้ ดังนั้นเราถึงมาพูดถึงว่าจะเป็ฯหลวงปู่ดูลย์หรือครูบาอาจารย์นี่นะ เราไม่คิดใจ หลวงปู่ดูลย์เราเคารพ เราเชื่อว่าหลวงปู่ดูลย์นี่สิ้นกิเลส เราเชื่อ หลวงปู่ดูลย์ท่านปฏิบัติของท่านจริงตามปัญญาของท่านเหมือนเรา อย่างเราทำอาชีพอะไรก็แล้วแต่ เราทำเก่งมากเลย เราจะไปสอนให้ลูกทำเหมือนเราไม่ค่อยได้หรอก นี่เหมือนกันหลวงปู่ดูลย์ท่านทำของท่านโดยถูกต้องของท่านแต่คนจะมาก๊อปปีหรือทำให้เหมือน มันไม่เหมือน แล้วถ้าพูดถึงลูกศิษย์หลวงปู่ดูลย์ เราเคารพหลวงปู่ดูลย์มาก แล้วเราเคารพจริงๆ นะ เราไม่ใช่เอามาแบบว่าแคคั่นอะไรทั้งสิ้นนะ แต่หลวงปู่ดูลย์ท่านเป็นลูกศิษย์ใคร ลูกศิษย์หลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านสอนอะไรพุทธโฆใหม่ ถ้าจะอ้างเอาหลวงปู่ดูลย์มาหาкин ถ้าหลวงปู่ดูลย์เป็นพระอรหันต์ หลวงปู่ดูลย์เป็นพระอรหันต์มาจากใคร ก็เป็นมาจากหลวงปู่มันสอน หลวงปู่มันเกี่ยวเชืฯมา

ประเด็น: ผมภาวนาครับ หลวงปู่หลับตานิ่งเงียบไปเกือบครึ่งชั่วโมง พอลืมตาท่านก็แสดงธรรมทันทีว่าการภาวนานั้นไม่ง่าย แต่มันยากสำหรับผู้ไม่ภาวนา ขึ้นแรกให้ภาวนาพุทธโฆ จนจิตวบลงไป แล้วตามคู่มือผู้รู้ไป จะรู้วิธีสัก ๕ เอง (หลวงปู่ท่านสอนศิษย์แต่ละคนด้วยวิธีที่แตกต่างกันตามจริตนิสัย นับว่าท่านมีอนุศาสนิปาฏิหาริย์อย่างสูง) แล้วท่านถามว่าเข้าใจไหม ก็กราบเรียนท่านว่าเข้าใจ ท่านก็บอกว่าให้กลับไปทำเอาเอง

พอขึ้นรถไปกลับกรุงเทพคิดเฉลียวใจขึ้นว่า ท่านให้เราดูจิตนั้นจะดูอย่างไร จิตมันเป็นอย่างไร อยู่ที่ไหนและจะเอาอะไรไปดู ตอนนั้นชักจะกลุ้มใจ ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรก็ภาวนาพุทธโฆไปเรื่อยๆ จนจิตสงบลง แล้วพิจารณาว่าจิตจะต้องอยู่ในกายนี้แน่ หากแยกแยะเข้าไปในขันธ ๕ ถึงอย่างไรต้องเจอจิต จึงพยายามเข้าไปที่รูปว่าไม่ใช่จิตรูปก็แยกออกเป็นสิ่งที่ถูกรู้เท่านั้น หันมามองเวทนาแล้ว แยกออกไปเป็นอีกส่วนหนึ่ง ตัวสัญญาที่แยกเป็นอีกส่วนหนึ่ง จากนั้นมาแยกตัวสังขาร สังขารคือความคิดนึกปรุงแต่งโดยนึกถึงบทสวดมนต์ เห็นความคิดบทสวดมนต์ผุดขึ้นและเป็นสิ่งที่ถูกรู้ ถึงตอนนี้ก็เลยจับเอาตัวจิตผู้รู้ขึ้นมาได้

หลวงพ่: ผิดครับผิด ผิดครับ อธิบายตรงนี้ก่อน ตัวสัญญาแยกส่วนหนึ่ง จากนั้นมาแยกตัวสังขารถึงความคิดนึกปรุงแต่งโดยนึกถึงบทสวดมนต์ ความคิดบทสวดมนต์ผุดขึ้นและเป็นสิ่งที่ถูกรู้ ตอนนี้ถึงเลยจับว่าตัวจิตคือผู้รู้ขึ้นมาได้ บทสวดมนต์นี่ใครเป็นคนเห็นมัน บทสวดมนต์เป็นจิตใหม่ บทสวดมนต์เป็นความคิดนะ บทสวดมนต์ หนังสือสวดมนต์เป็นหนังสือใช้ใหม่ เราไปท่องจำมาใช้ใหม่ จิตมันสงบก็ได้ เห็นบทสวดมนต์ขึ้นมามันเป็นจิตใหม่

เห็นบทสวดมนต์ก็ไม่ใช้จิต หลวงปู่หล้าเมืองลาวนะอ่านหนังสือไทยไม่ออก เวลาจิตสงบไปแล้วหนังสือผุดขึ้นมาเลยจนท่องปาฏิโมกข์ได้ ปาฏิโมกข์กับเราเป็นอันเดียวกันหรือเปล่า ปาฏิโมกข์เป็นหนังสือใช้ใหม่ แล้วเราไปท่องปาฏิโมกข์มาใช้ใหม่ แล้วหลวงปู่หล้าท่านเห็นหนังสือเต็มไปหมดเลย แล้วท่านก็ท่องมา ท่องมา แต่ท่านภาวนาของท่าน

เห็นบทสวดมนต์ขึ้นมาและเป็นสิ่งที่ถูกรู้ ถึงตอนนี้ก็เลยจับได้จิตผู้รู้ขึ้นมาได้ จับได้คือจับบทสวดมนต์ได้ใช้ใหม่ ถึงบอกจับจิตได้ มันก็ยังไม่ใช่ ไม่ใช่หรอก จิตคือจิต จิตไม่ใช่ความคิด ความคิดเป็นการแสดงออกของจิตเท่านั้น จิตเป็นพลังงานอันหนึ่ง แล้วความคิด จิตนี้เหมือนน้ำ เดิมสีลงไปน้ำถึงออกเป็นสีนั้น คิดเรื่องสิ่งใดขึ้นมาจิตแสดงตัวออกชัดเจน แล้วจิตมันต้องทิ้งสิ่งนี้เข้ามา จิตจับจิตถึงจะเห็นจิต ความคิดนั้นแหละจับความคิด แต่ถ้าจับบทสวดมนต์มันเรื่องธรรมชาติ เป็นเรื่องธรรมดาใจ จิตมาแล้วว่าเป็นปัญหา กูยังมองไม่เป็นปัญหาเลยนะนี่

ประเด็น: ปฏิบัติอยู่ ๓ เดือนจึงไปรายงานผลให้หลวงปู่ดุลย์ว่า ผมหาจิตเจอแล้วจะต้องปฏิบัติอย่างไรต่อไป

หลวงพ่: อ้อ นี่เป็นหนังสือเขาเองเลย เป็นตัวเขาเองเลยใช้ใหม่ อ้อ ยังเป็นตัวเขาเองเลยเรายังจับยังขาด เรานึกว่าลูกศิษย์เขียนมา เอาใหม่

ประเด็น: หลังจากนั้นผมได้ตามดูจิตไปเรื่อยๆ จนสามารถรู้ว่าขณะนั้นเกิดกิเลสขึ้นกับจิตหรือไม่ ถ้าเกิดขึ้นจะรู้ทัน กิเลสมันก็ดับไปเอง

หลวงพ่: ผิด เดี่ยวจะตอบ “กิเลสมันก็ดับไปเอง เหลือแต่จิตผู้รู้” เพราะเขาเข้าใจอย่างนี้ไง เขาถึงเข้าใจผิด เราจะเอาตรงนี้ก่อนเลยก็ได้ เพราะเขาเข้าใจผิดอย่างนี้เห็นไหม

พอความคิดเกิดขึ้นใช่ไหม พอเขารู้ทันกิเลสก็ดับ เขาเข้าใจว่าความคิดเป็นกิเลสไง เรารู้ทันความคิด ความคิดก็ดับใช่ไหม เห็นไหม นี่ความคิดเขานะ นี่เขาเขียนเองนะ ขณะที่เกิดกิเลสขึ้นกับจิตหรือไม่ “ถ้าเกิดขึ้นและรู้ทันกิเลสมันก็ดับไปเอง” ขณะจิตถึงเป็นอัตโนมัตติง ที่เขาว่าจิตเป็นอัตโนมัตติ อัตโนมัตตินี้ถูกรับไม่ได้นะ

คนผิดอย่างไรก็ผิด อ้าว เราคิดขึ้นมาละ แล้วเรารู้ทันความคิด ความคิดก็หยุด กิเลสดับนี่ไง ความคิดเกิดขึ้นมา พอเกิดรู้ทันกิเลสก็ดับ เขาไม่แยกว่ากิเลสกับความคิดคนละอันนะ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะพระโศดบันเวลากิเลสมันดับไปแล้วความคิดยังอยู่นะมึง

ถ้าความคิดไม่อยู่นี้ขั้น ๕ มันอยู่ที่ไหน พระอรหันต์นะกิเลสตายไปแล้ว หลวงตาพูดอยู่นี้เอาอะไรมาพูด ท่านจำคนนั้นคนนี้ได้เป็นสัญญาไหม เป็นความคิดหรือเปล่า กิเลสตายไปแล้วความคิดยังมีนะ กิเลสกับความคิดมันคนละตัวนะ ขั้น ๕ ไม่ใช่กิเลส แต่ปัจจุบันนี้พวกเราขั้น ๕ เป็นกิเลสหมด เพราะอะไรรู้ไหม เพราะกิเลสมันยึด มันเป็นพลังงานอยู่แล้ว นี่ขั้น ๕ มันเกิดจากอวิชชา เกิดจากพลังงานตัวนี้ มันก็เลยเป็นกิเลสไปด้วย

เวลาเราชำระกิเลสสะอาดไปแล้ว ขั้น ๕ มันก็เป็นความคิดเฉยๆ ไม่มีกิเลสเลย แล้วถ้าความคิดดับคือกิเลสมันดับ โอ๊ย ภูผาดหัว ปวดหัวน่าดูเลย ขอยากินหน่อย ไม่ใช่ กิเลสกับความคิดคนละเรื่องกันนะ แต่กิเลสมันอาศัยความคิดเป็นเครื่องดำเนิน อย่างรถมันต้องวิ่งบนถนน ถนนไม่ใช่ของเรานะ เราเป็นเจ้าของรถ แต่รถมันจะออกไปธุระมันต้องไปวิ่งบนถนนใช่ไหม

ความคิดมันเหมือนถนน กิเลสเรานี้มันเป็นพลังงาน เป็นตัวกิเลส ตัวอยาก พอตัวอยากมันอยากแสวงหาอะไรมันก็ผ่านความคิด เอาความคิดไปหากินใจ กิเลสไม่ใช่ความคิด กิเลสเป็นกิเลสล้วนๆ เลย เอาหนังสือมานะ เอามาอ่านนะ โอ้โฮ ถูจับผิดได้ทั้งเล่มเลย เราจับผิดได้ทั้งนั้นเลย

แต่เมื่อก่อนเราไม่พูดนะ ใครจะสื่อสารอะไรต้องผ่านคนนี่เพราะเขามีโทรศัพท์ ใครจะเข้ามาหาเราก็ต้องผ่านคนนี่ แล้วคนนี้จะพาเข้ามา แล้วส่วนใหญ่พอพาเข้ามาเขาจะนั่งฟังอยู่ด้วย คนนี้จะรู้เรื่องทุกอย่าง ฉะนั้นพอมีอะไรเขาจะโทรศัพท์นัดมาแล้วเขาจะมาหาเรา แล้วเวลาเขาอธิบาย อธิบายเพราะว่าลูกศิษย์เขาเชื่อ คนนี้เขาจะบอกเราว่าหลวง

พ่อ ทำไมหลวงพ่อยอมรับเขาละ เขาก็พูดดีดี ทำไมหลวงพ่อยอมรับเขา บอกเราพูดกับเขาอะ โห่ กูก็คลั่งกูไว้เลยนะ กูจะฆ่า ไม่พยายามฆ่า ก็เขาพูดมา เขาว่าเขาดี แต่เราเห็นจุดบกพร่องมหาศาลเลย เราเห็นจุดบกพร่องแล้วทำไมไม่บอกเขา เราก็บอกเขาว่าก็บอกเขามาหลายทีแล้ว แล้วพอบอกเขาแล้ว เขาก็บอกคนนู้นจะมาราบ จะมาราบ

สติ สตินี้เราเป็นคนยืนยันว่าเราเป็นคนบอกเขาเองเขาบอกสติไม่ต้องฝึก ทุกอย่างไม่ต้องทำอะไรหมดเลย ถ้าทำผิดหมด ถ้าตั้งใจผิดหมดเลย คือทำแบบไม่รู้ โทษนะ เหมือนลูกเรานั้นไม่รู้ มันไม่รู้เป็นพระอรหันต์ละ ทำแบบนี้ ทำแบบนี้ไม่รู้เรื่องอะไรเลย เป็นพระอรหันต์ เด็กๆ ถ้าทำแบบเราไม่ได้อะไรเลย ถ้าทำแบบนี้ เมื่อก็แจกยาคุลที่นี้เป็นพระอรหันต์ทั้งนั้นเลย ถ้าทำแบบไม่รู้ก็เป็นพระอรหันต์

มันจะเป็นไปได้อย่างไร เราถึงบอกว่าสติต้องฝึก หลวงตาจะเน้นตลอดเลย ถ้าไม่ฝึกสติไม่ได้นะ เริ่มต้นถ้าขาดสติ ความเพียรจะไม่เป็นความเพียรนะ ต้องตั้งสติ แล้วสติมันต้องฝึก ต้องพยายามสร้างขึ้นมาก เขาบอกว่า สติสร้างไม่ได้ มันจะเกิดเอง สติเกิดเองนี้นะ ถ้ามันชำนาญแล้วมันจะเป็นของมันเอง ถ้ามันชำนาญ แต่ถ้าไม่ชำนาญมันทำไม่ได้หรอก สติจะเกิดเองไม่ได้หรอก

เรื่องสติลูกศิษย์มาถามเยอะมาก สติกับจิตเป็นอันเดียวกัน ไม่ใช่ ถ้าสติกับจิตเป็นอันเดียวกันนะ คนเราเกิดมาจิตมันอยู่กับเราตลอดเวลา แต่เราจะเผลอบ่อยมากเลย สติเกิดจากจิต ไม่ใช่จิต สติคล้ายๆ ความคิด ความคิดลองคิดบ่อยๆ สิ คิดจนชำนาญ คิดเรื่อยๆ ความคิดอันนี้จะชัดเจน แล้วกูลืม เรายังความคิดเราไว้ พรุ่งนี้จะไปเที่ยว กลัวจะไปไม่ทัน พรุ่งนี้จะไปเที่ยว พรุ่งนี้จะไปเที่ยว โอ้โฮ มันคิดแต่เรื่องจะไปเที่ยวนะ จน เออ ใช่มั้ย พรุ่งนี้จะไปเที่ยว สติเหมือนกัน ระลึกขึ้นมา สติๆ จนชำนาญนะ

“สติจะเกิดเอง” ถ้าสติเกิดเองนะ ขี้ลายนี่มา เรานอนเฉยๆ สติจะเกิดเอง นอนไปเหอะ มันตื่นเพราะมันปวดเมื่อย มันตื่นเพราะมันนอนจนมันปวด มันเมื่อย มันถึงตื่น สติจะเกิดเองก็เหมือนนอนให้สติเกิดเอง เป็นไปไม่ได้หรอก เรานั้นอันนี้ไปเขาก็เขียนใหม่เลย ที่แรกก็บอกไม่ต้องฝึกเลย พอบอกเขาเขียนใหม่เลยว่าสติมันจะเป็นเอง สติห้ามสร้าง สติสร้างกับสติเป็นเอง ที่แรกบอกไม่มีเลย

แล้วก็มาอันนี้เห็นใหม่ ถ้ามัน พอรู้ทันความคิดกิเลสมันดับไปเอง คำว่ากิเลสมันดับไปเองนี่มันเป็นไปได้ไหม มันเป็นไปได้ไหม ถ้ากิเลสดับไปเองมันก็เหมือนกับฤทธิ์

ไพร่ใจ พอเข้าสมาธิ พอสมาธิมันว่างหมด มันปล่อยหมด มันก็นี้กว่าเป็นนิพพานใจ ถ้าสติจะดับไปเอง มันเหมือนกับเราเข้าสมาธิ แล้วเขายังปฏิเสธสมาธิอีกนะว่าสมาธิไม่ต้องทำ ทั้งๆ ที่เขาทำอยู่ เราถึงประกาศประจำ การปฏิบัติทุกวิถีทาง ทุกแขนง ผลของมันคือสมาธิหมด ผลของมันเป็นสมณะ ผลของมัน แต่เพราะคนไม่รู้จักรู้ว่ามันเป็นสมาธิ เป็นสมณะหรือเป็นวิปัสสนาเลยเหมาเอารวมว่าเป็นนิพพาน

ผลของการปฏิบัติทั้งหมด เราพูดไว้พัฒนาการของจิต ที่เราพูดพัฒนาการของจิต เราพูดเพื่อตรงนี้ใจ เราบอกว่ามันไม่ต้องทำอะไรเลย มันอยู่เฉยๆ จิตมันเกิดดับ จิตนี้พัฒนาการของมันเป็นอย่างนี้เอง แล้วเราไปตามดู มันก็เลยดู แล้วมันชัดเจนขึ้นมาก็เลยคิดว่าอันนี้คือนิพพาน พัฒนาการทางจิตไม่ต้องปฏิบัติ ไม่ต้องทำอะไรเลย คุณสตินี้ทุกขขนาดไหนเดี๋ยวก็ดับ ความคิดความโกรธขึ้นมานี้เดี๋ยวก็ดับ ธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้น จริงไหม ไม่ต้องปฏิบัติหรอก สติตามความคิดไปนี่มันดับหมด

ฉะนั้นการปฏิบัติทุกวิถีทาง ผลของมันคือสมณะทั้งหมด ถ้าไม่มีพระพุทธรเจ้ามา เขาก็เอาตรงนี้เป็นนิพพานกัน แต่พระพุทธรเจ้าปฏิเสธหมด พระพุทธรเจ้าสร้างบุญญาธิการมา แต่ปัจจุบันนี้ ไอ้พวกที่ปฏิบัตินี้คงจะมีพื้นฐานอ่อนแอมาก พอเขาเจอเรื่องแค่นี้เขาถึงตื่นเต้น ไม่ใช่ กิเลสดับไปเอง ไม่มี ถ้ากิเลสดับไปเองนะ พวกเราเข้าแถวเลย เหะๆๆ เดี่ยวมันจะเป็นนิพพานหมด เพราะกิเลสมันดับไปเอง

ประเด็น: เหลือแต่จิตผู้รู้ ซึ่งรู้ความรู้สึกนึกคิดปรุงแต่งไปเรื่อยๆ หากเป็นอิสระจากกิเลสและอารมณ์ต่างๆ ต่อมาภายหลังผมได้หาหนังสือธรรมะมาอ่านจึงรู้ว่า ในทางปฏิบัติธรรม จัดเป็นการจำแนกรูปนามเป็นการเจริญวิปัสสนาแล้ว

หลวงพ่: โอ้โฮ ล้มตึงเลย ภู่อัย อย่างนี้ใจถึงไปรับรองโยมผู้หญิงคนนั้นว่าปฏิบัติไม่เป็นคือโศกายนใจ ปฏิบัติเป็นจะไม่ใช่ใจ เพราะอะไรรู้ไหม

ประเด็น: ต่อมาภายหลังได้หาหนังสือธรรมะมาอ่าน จึงรู้ว่าในทางปฏิบัติธรรม จัดเป็นการจำแนกรูปนาม จัดเป็นการเจริญวิปัสสนาแล้ว แต่ในเวลาปฏิบัติมันจิตไม่ได้กังวลสนใจว่าเป็นวิปัสสนาขั้นใด

หลวงพ่: อันนี้เราบอกว่าผู้หญิงคนนั้นปฏิบัติไม่เป็นแล้วเขาบอกเป็นพระโศกายนใจไหม “หนังสือธรรมะหามาอ่านจึงรู้ว่าในทางปฏิบัติจัดว่าเป็นการจำแนก จัดเป็น

วิปัสสนาแล้ว” แสดงว่าตอนวิปัสสนามึงไม่รู้่ววิปัสสนา มึงไม่รู้จักวิปัสสนาเลยเนาะ เป็นพระโศดบันแล้วยังไม่รู้จักว่าวิปัสสนาเป็นอย่างไรเลยเนาะ เหอะๆๆ ต้องให้หนังสือ มาบอกว่าป็นวิปัสสนาหรอก อ้าว มึงคิดสิ เอ็งกินข้าวอ้อมมาแล้ว เอ็งต้องไปหาหนังสือ อ้อ หนังสือเขาเขียนว่าอ้อมเป็นอย่างนี้ อ้อ กูเพิ่งรู้

เพิ่งรู้ว่าอ้อมตอนอ่านหนังสือ เหอะๆๆ มึงไม่รู้จักว่ามึงอ้อมหรือ มารู้เอาตอนอ่าน หนังสือว่าหนังสือเขียนว่าอ้อมแล้ว บังคับให้กูอ้อม กูก็อ้อมเลย แต่ตอนกินกูยังไม่อ้อม แต่พอ อ่านหนังสือ หนังสือบอกให้อ้อม กูเลยอ้อมด้วย เหอะๆๆ มันทางตรรกะ ให้คิดย้อนกลับ ไครพูดอะไรให้คิดย้อนกลับ ย้อนกลับความคิดเขา คำพูดของเขาเราย้อนกลับเราจะ ย้อนกลับนะ มันต้องมีที่มาที่ไป ถ้าเอ็งย้อนกลับปั๊บเอ็งจะเห็นเลย

พออย่างนี้ปั๊บนะแล้วก็ไปดูหนังสือที่เขาเขียนออกมา แล้วพูดถึงคำพูดของเขาที่ ไปรับรองคนอื่น มันก็เป็นทศนะคติอันนี้อันเดียวใจ ผู้หญิงคนนั้น ผู้หญิงคนที่เขามาเล่า ให้ฟัง ผู้หญิงเขาเถียงเอง หนูไม่รู้จะไรเลยนะ ยายภาวนาไม่เป็นนะ ยายอ่านหนังสือไม่ ออกนะ เรายังถามเขาอยู่เลยว่ายายคนนี้มีตังค์หรือเปล่าวะ สงสัยยายคนนี้มีตังค์แล้วถึงได้ เป็นโศดบัน ถ้าไอ้นี้ไม่มีตังค์สงสัยคงไม่ได้เป็น เราถามลูกศิษย์เราเลย เฮ้ย ยายคนนี้มีตังค์หรือเปล่า เพราะมีตังค์ก็เลยเป็นโศดบัน

เพราะอะไรรู้ไหม ก็มันเข้ากับอันนี้ไง มันเข้ากับแบบว่าในเวลาปฏิบัติจิตไปๆ มาๆ ไม่เข้าใจว่าเป็นวิปัสสนา ปฏิบัติอยู่ ๓ เดือนจึงไปรายงานผลกับหลวงปู่คุณย่าว่าผมหา จิตเจอแล้วจะต้องพิจารณาอย่างไร เรายังไม่ได้อ่านคำตอบนะ ถ้าเป็นหลวงปู่คุณย่าตอบนะ มึงยังไม่เห็นจิต เวลาปฏิบัติแล้วไปหาหลวงปู่ ยังไม่ใช่ ยังไม่ใช่ นั่นเป็นอาการของจิต เวลาไปดูจิตนี้ละ กลับไปหาหลวงปู่คุณย่าละ หลวงปู่คุณย่าจะบอกว่าไม่ใช่ประจำท่านจะ บอกว่าเห็นอาการ เห็นอาการ พอวิ่งไปหาหลวงปู่คุณย่า หลวงปู่คุณย่าบอกว่าไม่ใช่ ไม่ใช่ ไม่ใช่

มันก็เป็นอันเดียวกับที่เราพูดบ่อย ที่ญี่ปุ่น หมอเขารักษาคนไข้แล้วก็เป็ลลูกศิษย์ เชน ลูกศิษย์เขามาถาม ตั้งปัญหาขึ้นมาให้ลูกศิษย์ปฏิบัติ ตบมือข้างเดียวเสียงอะไร เขารักษาคนไข้ไปนะ เขาได้ยินเสียงน้ำตก จิตมันประหวัดไปว่าเสียงชู่ๆ โอ้ คงจะเป็น เสียงนี้ ก็ไปรายงานอาจารย์บอกว่าเสียงเหมือนน้ำตก ไม่ใช่ พอมันรักษาคคนไข้ไป มันก็จิตของมันก็คิดวิตกวิจารณ์ไป พอได้ยินเสียงนกกร้อง มันก็นึกไปหาอาจารย์ว่าเสียง

เหมือนเสียงนกกรัอง ไม่ใช่ ไม่ใช่อยู่ ๑๓ ปี สุดท้ายไปถามอาจารย์เขาเพราะจิตสงบแล้ว
ถามอาจารย์ว่าเสียงตบมือข้างเดียวคืออะไร ไม่มีหรอก ภูหลอกให้มึงคิด เสียงตบมือข้าง
เดียวไม่มี

แต่เสียงตบมือข้างเดียวคืออะไร คือให้จิตมันย่ำคิดอยู่ตรงนั้นเหมือนกำหนดคำว่า
พุทโธ เสียงตบมือข้างเดียวคือเสียงอะไร จิตมันก็พยายามจะคิดว่าเสียงตบมือข้างเดียวคือ
เสียงอะไร เสียงตบมือข้างเดียวคือเสียงอะไร หลวงปู่ดุลย์บอกให้ดูจิต ดูจิต จิตมันเป็น
อย่างไร พอจิตมันสงบ จิตมันดีขึ้นมาก็วิ่งไปหาท่าน ไปรายงานท่าน หลวงปู่ผมเห็นจิต
แล้วครับ ไม่ใช่ นั่นเป็นความคิด เป็นอาการของจิต

แล้วถ้าที่เขาพูด ถ้าเขาใช้ความคิด ความคิดหยุดแล้ว หยุดแล้วก็ไม่ใช่จิต ไม่เห็น
ไม่เห็นหรอก แต่ถ้าเราสอนนะ ปัญญาอบรมสมาธิใช้ความคิดไล่ความคิดไป สิ่งที่
ความคิดหยุด ใครเป็นคนหยุด ความคิดมันเกิดจากใคร ความคิดมันดับไปจากใคร แล้ว
ใครเป็นคนคิด เราสอนอย่างนี้ แต่เขาพยายามจะบอกว่าเหมือนกัน เหมือนกัน พยายามจะ
บังคับให้เหมือนกัน เขายังบังคับ ทำไมไม่ยอมรับเขา ไม่เหมือนเพราะคุณละๆ มันดูเพ่ง ดูเพ่ง
เป็นกสิน

แต่ปัญญาวิปัสสนาใคร่ครวญไม่ใช่ดูเพ่ง ดูแบบใคร่ครวญ เราเป็นเจ้าขององค์กร
เจ้าของบริษัท เราต้องตั้งงบประมาณ เราต้องมีนโยบาย เราต้องมีบุคลากร เราต้องบริหาร
จัดการทั้งหมด แต่ดูจิตโดยที่ไม่พิจารณามันเหมือนกับภารโรง มันยืนอยู่หน้าประตู แล
บัตร์ไปแลกบัตร์มา กูก็ดู ใครเข้ามากูเห็นทุกคนนะ กูเห็นทุกคน แล้วมึงทำอะไร ก็ดู
ละๆ กูไม่ต้องรับผิดชอบ แต่ถ้าเป็นเจ้าของ เจ้าของคือจิต ฉะนั้นมาบอกปฏิบัติอยู่ ๓
เดือนไปรายงานหลวงปู่ ผมหาจิตเจอแล้วจะต้องปฏิบัติต่อไปอย่างไร ถ้าเป็นความจริง
นะ หลวงปู่จะบอกว่ายังไม่เห็นจิต เพราะอะไรนะ เพราะมันดับไข่มุข พอกิเลสมันดับ
แล้วมันเหลืออะไร เขาเขียนว่ากิเลสดับนะ แล้วนี่บอกเลข บอกว่าเห็นจิต มันกลับกันแล้ว

ประเด็น: คราวนี้ปรากฏว่าท่านแสดงธรรมลึกซึ้งมากขึ้น เกี่ยวกับการถอดถอน
ทำลายอุปาทานในขั้นที่ ๕ สอนถึงกำเนิดและการทำลายจิตวิญญาณ จนถึงเจริญ
อริยมรรค จนมีญาณเห็นจิตเหมือนมีตาเห็นรูป

หลวงปู่: อ้าว วงเล็บหลวงปู่ดุลย์ละนะ

ประเด็น: ท่านสอนอีกว่า เมื่อเราจิตคือตามรู้จิตเรื่อยๆ ไปนั้น สิ่งปรุงแต่งจะดับไปตามลำดับ จนถึงความว่าง แต่ในความว่างนั้นยังไม่ว่างจริง มันมีสิ่งละเอียดเหลืออยู่คือวิญญาณ ให้ตามรู้จิตเรื่อยๆ ไป ความยึดในวิญญาณจะถูกทำลายออกไปอีก แล้วจิตจริงแท้หรือพุทธะ หลวงปู่เทศก์เรียกว่าใจจึงปรากฏออกมา คำสอนครั้งนี้ลึกซึ้งกว้างขวางเหมือนฝนตกทั่วฟ้า แต่ภูมิปัญญาของผมมีจำกัดจึงรอน้ำฝนไว้ได้เพียงถ้วยเดียว คือได้เรียนถามท่านว่า ที่หลวงปู่สอนมาทั้งหมดนี้ หากผมจะปฏิบัติด้วยการจิตไปเรื่อยๆ จะพอไหม หลวงปู่คุยลย์ตอบว่า การปฏิบัติก็มีอยู่เท่านั้นแหละ แม้จะพิจารณากายหรือกำหนดนิมิตหมายใดๆ ก็เพื่อให้ถึงจิตถึงใจตนเองเท่านั้น นอกจากจิตแล้วไม่มีสิ่งใดอีก ธรรมะ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรีรวมลงที่จิตเดียวนั่นเอง

หลังจากนั้นผมก็เพียรจิตเรื่อยมา มีสติเมื่อใดดูเมื่อนั้น ขาดสติแล้วก็แล้วกันไป นึกขึ้นมาได้ก็ดูใหม่ เวลาทำงานก็ทำไป พอเหนื่อยก็เรียกก็ย้อนดูจิต เลิกงานแล้ว ต่อมา..

หลวงพ่: ลัด ตัดเลย อ่านไม่ไหว โทษนะ โทษนะจะอาเจียน

ประเด็น: ต่อมา มันมีสิ่งละเอียดผ่านความรู้และคิดเป็นระยะ พอแต่ได้รู้ว่สิ่งนั้นคืออะไร เพราะจิตไม่มีความสำคัญมั่นหมาย ต่อมาจิตมีอาการไหวดับวูบลง สิ่งที่ผ่านมาให้รู้ดับไปหมดแล้ว แล้วก็รู้ชัดเหมือนตาเห็นว่าความว่างที่เหลืออยู่นั้นถูกแหวกพรดอย่างรวดเร็วและนุ่มนวลออกไปแล้ว ออกไปอีก กลายเป็นความว่างอย่างหมดจดอย่างแท้จริง ในความว่างนั้น จิตซึ่งเป็นอิสระแล้วอุทานขึ้นมา เอ๊ะ จิตไม่ใช่เรา

หลวงพ่: เอ๊ะ จิตไม่ใช่เรา แล้วเป็นอะไร เราแย้งได้หมด ถ้าเราแย้งแล้วมันแสนบะ จิตไม่ใช่เรา ถ้าเป็นโสดาบันนะ หลวงตาท่านอธิบายเห็นไหม เวลาจิตมันแยก กายเป็นกาย จิตเป็นจิตที่มันแยกออกเป็น ๓ ทวีปเลย จิตมันรวมลง จิตไม่ใช่เรา คำว่าจิตไม่ใช่เรา จิตมันพูดเอง จิตไม่อิสระเลยนะ จิตตอนที่ลง คำพูดคำจา มัน เพราะจิตนี้ไม่ใช่เรานี่เป็น จันท์ใช้ไหม สัญญาไหม เป็นสังขารไหม ความคิด จิตไม่ใช่เราเป็นความคิดเปล่า จิตนี้ไม่ใช่เราเป็นความคิดไหม ถ้าความคิดกับจิตเป็นอันเดียวกันอยู่มันจะแยกได้ไหม เอ๊ะ จิตไม่ใช่เรานี่เป็นความคิดเปล่า

แล้วตัวความคิดกับจิตมันยังคิดได้ ความคิดกับจิตมันยังเป็นอันเดียวกันอยู่หรือเปล่า แล้วมันแยกได้ไหม เวลามันพูดมันลืมไปนะ มันลืมไปว่ามีคนรู้ละ มันลืมไปว่ามี

คนรู้ทันนะ มันก็อุทานขึ้นมา เอ๊ะ จิตนี้ไม่ใช่เรา เอะๆ แล้วอุทานนี้เป็นสังขารหรือเปล่า มันอธิบายไม่ถูก อธิบายไม่เป็น โอ้โฮ ถ้ามันจิตมันวูบลงอย่างที่หลวงตาพิจารณาไปแล้วมันขาด

อย่างของเราก็ได้ ของเราพิจารณาจิต เวลาขั้น ๕ มันขาด ขั้น ๕ มันขาด ปู้บ เอ๊ะ เออ อย่างนี้ไม่เสื่อมอีกเลย ไม่อยากจะพูดเพราะว่ามันลงเทป ถ้าเราไม่รู้ไม่เห็นเลยนะ เราก็จะคล้อยตามมันไป แต่บังเอิญกูเลืกรู้วะ กูเลืกรู้แล้วมันไม่เหมือนกัน มันไม่เหมือนกัน เขาพูดนะ ให้ใครก็ได้พูด ใครพูดแล้วเหมือนนะ ไซ้ หลวงตาท่านไปฟังหลวงปู่เขียนเห็นไหม หลวงปู่เขียน ๘ ประโยค

คนที่ขอนแก่นเขาเป็นลูกศิษย์ ลูกศิษย์หลวงตาด้วยลูกศิษย์หลวงปู่เขียนด้วย แล้วก็ไปทอดผ้าป่าหลวงปู่เขียน แล้วก็นิมนต์หลวงตาไปด้วย หลวงตาไปนั่งฟังอยู่ ท่านฟังหมดแหละ หลวงปู่เขียนเทศน์ ๘ ประโยค ท่านบอกว่าตอนนั้นยังไม่มီးอะไร ก็มันเป็นคำพูดทั้งหมด จับได้หมด คนเป็นนะฟังออก แล้วพอหลวงปู่เขียนกระดุกเป็นพระธาตุเป็นพระอรหันต์ ท่านสงสัยเป็นพระอรหันต์ตอนไหนวะ ก็ตอนที่ไปฟังมันยังไม่ใช่แล้ว หลวงปู่บุญมี เห็นไหมถึงเอาเทปไปให้ท่านฟัง ท่านบอกท่านฟังเทปอยู่ตลอดเวลา ท่าน ๘ ประโยค ท่านก็ไล่ของท่าน แล้วท่านเป็นอัมพาต ๒๐ ปี ท่านนอนอยู่บนเตียง ๒๐ ปี ๒๐ ปีนี้ปฏิบัติอยู่ตลอดนะ คนไปไหนไม่ได้นอนแหมะอยู่ ๒๐ ปี มันฟังออก

ประเด็น: จากนั้นจิตมีอาการปิติ ยินดี ยิ้มแย้ม แจ่มใสขึ้นมาพร้อมๆ กับเกิดแสงสว่างโพล่งขึ้นรอบทิศทาง

หลวงพ่: อ้อ คล้ายกับไอนั้นเลย พาราเมา ว้อ..

ประเด็น: เกิดแสงสว่างโพล่งขึ้นรอบทิศทาง จากนั้นจิตจึงรวมสงบลงอีกครั้งหนึ่ง แล้วถอนออกจากสมาธิ เมื่อความรู้ต่างๆ กลับมาสู่ตัวแล้วกลับอุทานในใจ จิตไม่ได้อุปาทานอย่างที่แรก

หลวงพ่: แะๆๆ นี่ขั้นที่ ๒ แล้วนะ นี่ ที่แรก กูบอกแล้วว่าจิตกับขั้นเป็นอันเดียวกัน นี่จิตไม่ได้อุปาทานอย่างที่แรกวงเล็บด้วยนะ

ประเด็น: อ้อ ธรรมะเป็นอย่างนี้เอง เมื่อจิตไม่ใช่ตัวเราเสียแล้ว สิ่งใดสิ่งหนึ่งในตัวเรา สิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ไม่ใช่เราอีกต่อไป สิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ใช่เราอีกต่อไปนะ

หลวงพ่: เดียวคุณผลตอบมัน

ประเด็น: เมื่อผมไปกราบหลวงปู่คุณธและเล่าเรื่องนี้ให้ท่านทราบ พอเล่าว่าสติละเอียดเหมือนเคลิ้มไป ท่านก็อธิบายว่าจิตผ่านฉานทั้ง ๘ ผมได้แย้งท่านตามประสานโง่ว่า ผมไม่ได้หัดเข้าฉานและไม่ได้ตั้งใจจะเข้าฉานด้วย หลวงปู่อธิบายว่าถ้าตั้งใจก็ไม่ใช้ฉาน และขณะที่จิตผ่านฉานอย่างรวดเร็ว นั้น จิตจะไม่มานั่งนับว่ากำลังผ่านฉานอะไรอยู่ การดูจิตนั้นจะได้ฉานโดยอัตโนมัติ หลวงปู่ไม่ชอบสอนเรื่องฉานเพราะเห็นเป็นของธรรมดาที่ต้องผ่านไปเอง หากสอนเรื่องนี้แม้ศิษย์มัวสนใจฉานก็เสียเวลาปฏิบัติ

หลวงพ่: ถ้าอย่างนั้น ไอ้ตรงนี้ที่มันบอกว่าไอ้คนนี้ได้ฉาน เข้ารูปฉาน อรูปฉาน ไม่ใช่ ไม่ใช่ หลวงปู่คุณธจะไม่พูดอย่างนั้น คำว่าฉานมันรวดเร็วเนี่ย เราตอนนี้ยังไม่ได้อ่านข้างหน้านะ แต่เราตีความเลยว่าหลวงปู่คุณธเห็นไหม จิตผ่านฉาน ทั้ง ๘ ใช่ไหม ถ้าฉาน ทั้ง ๘ ถ้าพูดตามเป็นจริงนะ มันต้องเป็นมรรค ๘ ไม่ใช่ฉาน ๘ ถ้าผ่านมรรค ๘ ใช่ ถ้าผ่านฉาน ๘ ไม่ใช่

ประเด็น: พอผมเล่าว่า จิตอุทานได้เอง หลวงปู่ก็บอกอาการต่างๆ ที่ผมยังเล่าไม่ถึง ออกมาตรงกับที่ผมผ่านมาแล้วทุกอย่าง แล้วท่านก็สรุปยืมๆ ว่า จิตยืมแล้ว ฟังตัวเองได้แล้ว ฟังรัตนตรัยแล้ว ต่อไปนี้ไม่จำเป็นต้องมาหาอาตมาอีก

หลวงพ่: เราไม่เชื่อนะนี้ ไม่เชื่อหรอก ถ้าไม่ต้องมาหาอาตมาอีก หลวงตานี้ กูไม่เชื่อตั้งแต่ที่นี้ละ ไม่เชื่อหมดเลย ถ้าจิตยืมแล้วนะ ถ้าเป็นจริงแล้วนะ นี่เราไม่เชื่อก่อนนะ แต่ถ้าเป็นจริง ไม่ต้องมาหาเรา หลวงตา หลวงปู่มันเคาะให้ออกมาพิจารณาสุกจะขึ้น อนาคา ขึ้นอนาคานะ พิจารณาสุกจะอยู่ หลวงปู่มันนอนป่วยอยู่ที่บ้านภู เดินจงกรมอยู่ข้างล่าง พอมีปัญหาขึ้น ป่วยอยู่นี้ลูกไม่ไหวเลย พอหลวงตาขึ้นไปกราบถามปัญหาธรรมะ หลวงปู่มันขึ้นมาตอบปัญหาเลย คนป่วยคนกำลังจะตาย แต่พอธรรมะเข้ามา ท่านยังจะลุกขึ้นมาตอบเลย เข้าใจไหม ไม่เข้าใจหลวงตาไม่ขยับเลย พอเข้าใจ เข้าใจ หลวงตาก็ลงมาปฏิบัติต่อ ท่านก็ล้มหายนอนตึงเลย

เนี่ยถามตอบ ถามตอบอยู่อย่างนั้นจนถึงที่สุด เห็นไหม ตรงนี้ผ่าน ผ่านตอนเผา หลวงปู่มันก่อนไง พอ ๒๕๕๒ ผ่านมา ๒๕๕๓ หลวงตาไปเห็นจุดและต่อม ถ้าหลวงปู่มันอยู่ ผมจะผ่านกินนั่นเลยเพราะหลวงปู่มันไม่อยู่ ผมต้องหาอยู่ ๘ เดือน แล้วพระอนาคามีมันจะรู้เรื่องเลยว่ามันคิดอย่างไร ตัวเองใช้อย่างไร แล้วบอกไม่ต้องมาหาผมแล้ว เป็นโศดาบันไม่ต้องมาหาผมแล้ว ภูไม่เชื่อ ภูไม่เชื่อ หลวงปู่มัน หลวงตาเป็นพระอนาคานะยังขึ้นถามแล้วถามเล่า ถามแล้วถามเล่า

หลวงตาเล่าประจำ ท่านนอนป่วยนะ ท่านนอนช่วยตัวเองไม่ได้เลยเพราะหลวงตาเป็นคนลั้วเสลด เป็นวันโรค แล้วอากาศหนาวทางอีสาน ต้องลั้วเพราะหายใจด้วยตัวเองก็ไม่ได้ หายใจด้วยตัวเองไม่ได้ ต้องเอาปากเข้าไปอุดเองเลย อุดเชื้อวันโรคออกมาจากปากหลวงปู่มันเลย แล้วเอานิ้วเข้าไปลั้วเอาเสลดออกมา ท่านยังช่วยตัวเองท่านไม่ได้เลย พอปัญหามันคิดขึ้นไปกราบนะ ลูกขึ้นมานั่งเลย อธิบายเลย เข้าใจไหม เข้าใจไหมก็รอบหนึ่งแล้วนะ เข้าใจไหม หลวงตาท่านบอกไม่เข้าใจ ก้มเฉยๆ ก็อธิบายซ้ำ อธิบายซ้ำ เข้าใจไหม ถ้าเข้าใจก็กราบ ๓ ทีแล้วลง พอกราบ ๓ ทีแล้วลง พอหลวงตาลงมาเดินจงกรม ท่านก็นอนแผ่อย่างเดิมเพราะท่านป่วย แต่จิตไม่ป่วย แหม แล้วเป็นโศดาบันไม่ต้องมาหาผมแล้ว ทำเองได้เนี่ย มึงจะไปไหน

ไม่เชื่อเพราะถ้าเป็นหลวงปู่คู่ลย์ หลวงปู่คู่ลย์ท่านอยู่กับหลวงปู่มันมาตลอด หลวงปู่มันเคี้ยวมาตลอด แล้วพอของเรานี้ได้แค่นี้แล้วปล่อยเลย โดยข้อเท็จจริงถ้ามันไม่ได้ปฏิบัตินะ มึงก็พูดไป แต่คนปฏิบัตินะ แล้วเราพูดด้วยเรากันเองมันก็เหมือนกับว่าเราหาข้อมูลมาหักล้างเขา แต่เราเอาหลวงตาเป็นตัวอย่าง แล้วหลวงตาท่านพูดเองใช่ไหม ขึ้นลง ขึ้นลงกุกุณันแหละ เดียวก็ขึ้นไปถาม เดียวก็ขึ้นไปกราบ ไอ้คนหนึ่งก็ป่วยนะ เอาผมไปกินนีนะ เอาผมไปกินนีนะ ผมจะไปตายอยู่นั้น ไอ้พอขึ้นไปกราบก็ลุกขึ้นมามาตอบ ขึ้นมาตอบ โธ่ แก่จิต

หลวงปู่มันพูดไว้แล้ว หมู่คณะพากันปฏิบัตินะ แก่จิตมันแก้ยากนะ ผู้เฒ่าตายไปแล้วจะไม่มีใครแก้ซะ แล้วนี่บอกว่าไม่ต้องมาหาคุณเลยนะ มึงไปแก้กันเองไป โห.. ถ้าเราไม่ได้ปฏิบัตินะ เราอยู่ในวังวนของกิเลสด้วยกัน กูก็จะเชื่อมึงนะ ไอ้เราเองก็นะ โอ้โฮ แลบออกมาจากร่องดิน โคนเหยียบปลิ้นออกมาจากร่องเท้า โคนเหยียบมาจนแลบไปแลบมา เราเอาชีวิตเรา ไม่ใช่มันคิดขัด คิดขัดที่ว่าจะพูดอะไรเอาตัวเองอ้าง มันมีเขามีเราไง มันคิดขัด มันพูดไม่ได้เต็มปาก พูดเต็มปากก็จะหาว่าอวด

ประเด็น: เมื่อแสดงธรรมเรื่อย จิตเหนือเหตุหรือเหตุกจิต มีใจความว่าเหตุจิตมี ๓ ประการคือ ปัญจทวาราวชชนจิต ได้แก่ความไหวตัวของจิตขึ้นสู่อารมณ์ มโนทวาราวชชนจิต หลิตุปปาตจิต หรือจิตยัมเป็นการแสดงความเบิกบานของจิตที่ปราศจากปรุงแต่ง เพื่อแสดงความมีอยู่ของจิต ซึ่งไม่มีตัวตนไปปรากฏความรู้่ออกสู่ความรู้สึก อเหตุกจิตสองอย่างเป็นของสาธารณะที่มีทั้งในปุถุชนและอริยเจ้า แต่จิตยัมเป็นโลกุตตรจิต เป็นจิตสูงสุด เกิดขึ้นเพียง ๓-๔ ครั้งก็ถึงที่สุดแห่งทุกข์

หลวงพ่: อ้อ.. อันนี้ละ อันนี้เขาว่าอยู่ในพระไตรปิฎกไหม อันนี้ "อ้อเหตุกจิตของเขานี้ มันมีอยู่ในพระไตรปิฎกอธิบายไว้ไหม เราไม่รู้ละ นั่นอะสิ เราจะบอกศัพท์อย่างนี้มันเป็นศัพท์ของใคร เพราะเมื่อก่อนเราเข้าใจว่าจิตยัมของเขาคือพระโสดาบัน นี่เขาก็บอกอย่างนี้นะ อย่างแรกเป็นสาธารณะมีสอง จิตยัมเป็นโลกุตตรจิต เป็นจิตสูงสุดเกิดขึ้นเพียง ๓-๔ ครั้ง คือจิตยัมนี้ยังไม่ใช่ ๓-๔ ครั้งถึงที่สุดแห่งทุกข์ เกิดขึ้นเพียง ๓-๔ ครั้งก็ถึงที่สุดแห่งทุกข์ แล้วนี่พอจิตยัมมาเป็นโสดาบัน แล้ว ๓-๔ ครั้งมันสิ้นสุดแห่งทุกข์ อ้อ ถัดสั้นอีกละสิ เดียวละ ตรงนี้ค้านได้อีก ค้าน ค้านตลอด ค้านตลอด ไม่เห็นด้วยสักอย่างหนึ่ง

ประเด็น: หลังจากนั้นผมก็ได้ปฏิบัติด้วยการดูจิตเรื่อยมา และเห็นว่าเวลามีการกระทบทางตา หู จมูก ลิ้นและกาย จะมีคลื่นวิ่งเข้าสู่ใจ แฮะๆ ใจเผลอๆมาอีกละ มีคลื่นวิ่งเข้าสู่หัวใจดอกเตอร์ก็พูด... ทีแรกเราไปเพราะเพื่อนเขา อาจารย์ที่สอนมาด้วยกันเขาชวนเราไป เขาไม่บอกเรา เขาบอกว่าเขาจะให้ไปแก้ใจ นี่พอเราไปพูดกับเขา เราก็พูดกันพอประมาณเพื่อจะ让他ได้สำนึกและให้เขามีทางออก แต่พอกลับมาแล้วเขาบอกว่าเขาเป็นพระอรหันต์ใจ โอ้โฮ ถ้าเป็นพระอรหันต์นะ ถ้าหลงแล้วกูเอาตายหาเลย

เขาพูดอย่างนี้ เขาบอกว่าแต่เดิมจิตเป็นความคิด เขาต้องพิจารณามันถึงจะดับ ดับดับตลอด แล้วตอนหลังไม่ต้องพิจารณาเลย จิตเขาเป็นแท่งเลย เหมือนกับแท่ง แท่งเสามันสว่างตลอดเวลา แล้วความคิดจะวิ่งมาชนแล้วดับไปเอง แล้วพอเป็นพระอรหันต์ก็ประกาศว่านี่คือขณะจิตของพระอรหันต์อย่างนี้ พระอรหันต์อย่างนี้ไม่ได้ละ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะแท่งนี้มันมีใช่ไหม ตัวตนมันมีใช่ไหม ความคิดวิ่งมากระทบใช่ไหม มันว่างหรือเปล่า ยังมีการกระทบ มันว่างไหม นี่มาอีกแล้ว

ประเด็น: หัวใจมันมีการเป็นคลื่นเข้าสู่ใจ หากขณะนั้นขาดสติจิตจะส่งกระแสไปยึดอารมณ์นั้น ตอนนั้นจิตไม่ละเอียดยพอ พอเข้าใจว่าจิตวิ่งไปยึดอารมณ์แล้วขยับไปเสวยอารมณ์ ตัวเสวยอารมณ์อยู่จึงไปเรียนหลวงปู่ทราบ หลวงปู่ตอบว่าจิตจริงแท้ไม่มีการไปและไม่มีการมา

หลวงพ่: จิตจริงแท้ที่เราพูดบ่อย พระอรหันต์ไม่มีจิต จิตจริงแท้ไม่มีการไปและไม่มีการมามันเป็นการอธิบายธรรมะ ธรรมะของพระอรหันต์มันไม่มีการไปและไม่มีการมาเป็นปัจจุบัน แต่จิตจริงแท้มันเป็นสมมุติ พระอรหันต์ไม่มีจิต มีจิตคือมีภพ มีสถานที่ จิตเดิมแท้ฟ่องใส จิตเดิมแท้หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้เป็นผู้ฟ่องใส จิตเดิมแท้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส มหายานบอกว่าเจอปุทธะเจจิตให้มาจิตก่อน เจอจิตให้มาจิตก่อนนะ เจอปุทธะเจอปุทธเจ้าที่ไหนต้องมาพระพุทเจ้า ถ้าไม่มาพระพุทเจ้า เป็นพระอรหันต์ไม่ได้ ก็ตัวจิตนี้ไง ถ้าไม่มาพระพุทเจ้าก็จิตเดิมแท้ ไม่มีการไปไม่มีการมา

ถ้าจะศึกษามหายาน ศึกษาเรื่องเซนต้องทำความเข้าใจกับมันให้เข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจนะคำพูดเราตีความผิดหมด มันเป็นโคลก เป็นคำที่เขาเรียกว่าอุปมาอุปไมย มันเป็นคำพูดให้เราเข้าไปทำลายกิเลส “จิตไม่มีการไปไม่มีการมา ท่านตอบว่าจิตแท้ไม่มีการไปและไม่มีการมา” ไม่มีการไปไม่มีการมา ถ้าคำพูดของพระอรหันต์เราก็อ่านได้ แต่ถ้าจิตเดิมแท้ไม่มีการไปไม่มีการมา ไม่มีการไปไม่มีการมา มันอยู่ก็คือตัวภพใจ คือตัวอวิชชา

นี่พูด ถ้าเป็นตัวอวิชชา นี่พูดถึงความจริงนะ แต่ถ้าเป็นปุถุชนมันเป็นสัญญา มันเป็นการสร้างภาพ ไม่ใช่อะไรเลย เราตีความว่าพวกนี้ปุถุชนหมดนะ ไอ้หัวโล้นมันถามว่าหลวงพ่ไม่ได้ขึ้นหรือ ไม่มี ภูไม่เชื่อ เขายังคิดว่าอย่างน้อยก็เป็นอนาคา ไอ้ที่เราไปนั่น ที่บอกว่าละความกลัวได้เป็นอนาคา เราบอกไม่ใช่ อนาคาต้องละกามราคะ ถ้าอย่างนั้นผมไปเป็นสกิทา สกิทาก็ไม่ใช่ สกิทาก็ต้องแยกกายและจิต อย่างนั้นผมเป็นพระโศดาบัน พระโศดาบันก็ไม่ใช่ อย่างนั้นผมก็เป็น แฮะๆ ไอ้นี่ก็นั่งฟังอยู่ด้วย

เราไปเจออย่างนี้มาเยอะ พอคิดอะไรได้ก็คิดว่าตัวเองเป็นพระอนาคา แล้วก็สร้างอารมณ์เป็นอนาคากัน เราไปคุยมาแล้ว นั่งฟังอยู่ด้วย แฮะๆ ลืมหรือยังก็ไม่รู้ แต่เราไม่ลืมนะ พอเราไปคุยกับใครที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์จะไม่ลืม แต่พวกนี้มันจะลืม เพราะอะไร เพราะมันฟังเหมือนนิยาย แต่สำหรับเราไม่ใช่ะ เราเหมือนหมอนะ เหมือนหมอนี้คืออาการไข้ คนที่เป็นอาการไข้ เราเป็นหมอ เราเห็นอาการไข้ เราเข้าใจถึงเชื้อ เชื้อมัน

แตกต่าง เชื่อพัฒนาการใหม่ กิเลสมันเป็นอย่างไร เราคุยกับใครเรื่องธรรมะนะ จริงๆ นะ ไม่ลืมนะ ฟังเลยละ ถ้ามานะ ถ้าใครพูดธรรมะกับเราไว้ละ ถ้ามาครั้งต่อไปนะ ถ้าจำคนนี้ได้ละต่อได้เลยนะ ไม่ต้องปูพื้นใหม่ ถ้าธรรมะได้คุยกับใครนะ ล็อกไว้เลยนะ ไม่มีเคลื่อน ไม่มีเคลื่อน ถ้าคุยเรื่องอื่นนะ จูจ่าไม่ได้ เคลื่อนหมด แต่เรื่องธรรมะนะ ใครคุยกับเราไว้แล้วนะ ล็อกไว้เลย ล็อกไว้เลย ไม่มีเคลื่อน

ประเด็น: ผมได้มาจุดติดต่อกับอีกสักครึ่งปีต่อมา วันหนึ่งจิตผ่านเข้าไปสู่อัปนาสมาธิ และเดินวิปัสสนาเหมือนมีสิ่งให้รู้ ผ่านมาสู่จิต แต่จิตไม่มีความสำคัญมันหมายความว่าคือสิ่งใด จากนั้นเกิดอาการแยกความว่างขึ้นแบบเดียวกับจิตยิม

หลวงพ่: ก๊อปปี้แล้วใหม่ละ แฮะๆ แบบเดียวกับจิตยิม โสคาปัตติมรรค สกิทาคา มรรค อนาคามรรค เบงค์ร้อยกับเบงค์ห้าร้อยกับเบงค์พันเหมือนกันใหม่ เบงค์ร้อย เบงค์ห้าร้อย เบงค์พันเหมือนกันหรือเปล่า ไม่เหมือนทั้งขนาดของเบงค์ ไม่เหมือนทั้งจำนวนค่าของมัน แล้วนี่กลับไปเหมือนจิตยิมครั้งนั้น เป็นไปไม่ได้

ประเด็น: จากนั้นเกิดอาการแยกความว่างแบบเดียวกับเมื่อจิตยิม คราวนี้จิตพูดขึ้นเบาๆ ว่าจิตไม่ใช่เรา ต่อมา จากนั้นแทนที่จิตจะยิม จิตก็กลับพลิกไปสู่ภูมิของสมณะ ปรากฏว่านิมิตเป็นดวงหรืออาทิตย์โผล่ผุดขึ้นมาจากสิ่งห่อหุ้ม แต่โผล่ไม่หมดดวง เป็นสิ่งแสดงให้เห็นยังไม่ถึงที่สุดแห่งการภาวนา

หลวงพ่: ฮ่า กูก็นึกว่าเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว

ประเด็น: ปรากฏการณ์นี้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่า การดำเนินของจิตในขั้นวิปัสสนานั้น หากสติอ่อนลง จิตจะวกกลับสู่ภูมิของสมณะและวิปัสสนากิเลสจะแทรกเข้ามาตรงนี้ ถ้าไม่กำหนดให้รู้ชัดเจนว่าวิปัสสนาพลิกกลับเป็นสมณะไปแล้ว นักปฏิบัติต้องระวังให้มาก โดยเฉพาะผู้ที่ยังไม่เคยพบกับจิตยิม สำหรับสำนวนของหลวงปู่คุณุหรือใจสำนวนหลวงปู่เทสก์

หลวงพ่: แล้วสำนวนหลวงตาอยู่ไหนละ เอาแต่คนที่ตายไปแล้วจะได้เถียงไม่ได้ ใครที่ยังไม่ตาย ไม่กล้าอ้างนะ เถียงเถียง

ประเด็น: หรือจิตรวมใหญ่ สำนวนอาจารย์สิงห์

หลวงพ่อบอก: ไม่ใช่ทั้งหมด ถ้าจิตรรวมใหญ่ไม่ใช่เลย ไม่ใช่ จิตยิมก็ไม่ใช่ เราจะเถียงใน
นี้เราเน้นไว้แล้ว เดี่ยวจะมาจะเรื่องสมาธิกับปณาสมาธิวิปัสสนา วิปัสสนา ก็ไหนว่าไม่
ต้องทำสมาธิไง แล้วถึงที่สุดแล้วบอกว่าที่หลวงปู่ดุลย์บอก บอกว่ามันผ่านฉานที่ ๘ แล้ว
บอกว่าไม่ต้องทำสมาธิไง แล้วบอกสมาธิไม่ต้องทำ สมณะไม่ต้องทำเพราะฉานเป็นของ
เน้นซ้ำ ทำอย่างนั้นมันจะเป็นฉาน ก็ชาญโกหกไง

ถ้าสมาธิจริง สมณะจริงมีงบอกว่าไม่ต้องทำ ทำแบบไม่เป็นทำแบบนั้น แล้วจะ
เป็นสมาธิจริง เพราะอะไร เพราะไม่ได้ตั้งใจทำ ตั้งใจทำไม่ต้องทำเดี๋ยวมันได้ ไม่ต้องทำ
แล้วมันจะได้ เอ๊ย ปวดหัวเว้ย นี่ไงลัดสั้นไง โอ้หัวโล้นเอาโน้ตบุ๊กมาให้ฟัง เราก็อพูด
คนเราก็อทัศนคติมันเป็นอย่างนี้มันจะพูดอะไรก็แล้วแต่ มันจะพูดกลับมาชักเข้ามาที่ลัด
สั้น นี่คำว่าลัดสั้น ลัดสั้นแล้ว ลัดสั้นแล้วต้องมีผล ถึงใครภาวนาไม่รู้เรื่องก็เป็นโศดาบัน
ให้ผลเขาเลย เพราะลัดสั้นแล้วไม่รู้เรื่องเป็นโศดาบัน โอ้โฮ คนนี้มาขยันมาก อยากทำ
มาก เอ็งทำงานตายก็ไม่ได้คนนี่

ถ้าอีกคนที่มาแล้ว ปู่เสื่อแล้วก็นอน นอนแล้วก็กิน กินแล้วนอน ไอ้คนนี้จะได้เป็น
โศดาบันเพราะมันภาวนาไม่เป็น ลัดสั้นไม่ต้องทำอะไรเลยแล้วเป็น โดยทัศนคติของเขา
เขาคิดแบบนี้คำพูดมันถึงออกมาเป็นแบบนี้ไง โดยทัศนคติไง เราจะมาโปรโมทเรื่องลัด
สั้น ง่าย ทำแล้วได้ผลเร็ว ฉะนั้นการทำให้ลำบาก การทำแล้วที่จะเป็นจริงจัง
ขยันหมั่นเพียรจริงใจไม่มีทางได้ จี้เกียจจี้คร้าน นอนจม ไม่เอาไหน ไม่ทำอะไรเลย
ภาวนาไม่เป็น ไอ้พวกนี้จะได้ มันเลยไม่เป็นความจริงทั้งคู่ไง สิ่งที่เขาพูดเลยไม่มีมูลความ
จริงใจ แต่สนองทัศนคติไง ไม่มีมูลความจริงอะไรทั้งสิ้นเลย แต่สนองทัศนคติของตัวเองที่
จะชูทฤษฎีนี้ขึ้นมา ทั้งๆ ที่ทฤษฎีนี้มีความจริงนะ มหายาน เช่นมีความจริงนะ

เราเชื่อเรื่องปัญญาวิมุตติ เราเทศน์ปัญญาวิมุตติอยู่ตลอดเวลา มหายานนี่คือปัญญา
วิมุตติ แต่เขาทำจริงจังตามมรรคที่เป็นจริง หลวงปู่ดุลย์ก็เป็นจริง เราเชื่อหลวงปู่ดุลย์ด้วย
ใจร้อยเปอร์เซ็นต์เลย แล้วเรายังวิตกไปข้างหน้าด้วยเพราะเราเคารพหลวงปู่ดุลย์อยู่ เพราะ
ธรรมดาด้วยความเคารพพระผู้ใหญ่กับพระเด็ก เราเป็นผู้น้อยตามมา เป็นพระในศาสนา
พุทธด้วยกัน หลวงปู่ดุลย์เราเคารพ แล้วท่านพูดจริงด้วย แล้วเราวิตกอยู่ วิตกว่าต่อไป
ข้างหน้าทฤษฎีของหลวงปู่ดุลย์จะโดนแก้ไข โดนบิดเบือนโดยลูกศิษย์ของเขาที่เข้าไม่ถึง
เราห่วงตรงนี้ที่สุด เราไม่ห่วงอะไรเลย เราไม่ห่วง

จะว่าไม่ห้วงก็ไม่ได้ละ ไม่ห้วง เรามาพูดกับไอ้หัวโหล้น บอกที่กูออกมาให้เขาหนีบมือ กูบอกว่าเรื่องของเขานะ กูอยู่เฉยๆ กูไม่ทุกข์เลย ทำไมกูต้องเอามือเข้าไปซุกหีบ กูซุกหีบเพราะอะไร กูซุกหีบเพราะสงสารพวกมึง สงสารชาวพุทธ ไหนบอกว่าไม่ห้วง ไม่ห้วงไง ก็ห้วงชาวพุทธ ห่วงคนโดนหลอก แต่จริงๆ แล้วอย่างอื่นไม่ต้องห่วง เพราะคำสอนทฤษฎีของหลวงปู่ดูลย์ถ้าโดนบิดเบือน โดนเอามาอ้างอิงมันจะโดนหลอกลึกซึ้งไปกว่านี้ไง

หลวงปู่ดูลย์เราเชื่อนะเพราะหลวงปู่ดูลย์ท่านมีครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง ท่านมีหลวงปู่มั่น หลวงปู่ดูลย์ ท่านหมั่นเพียร ท่านมีการกระทำของท่าน แล้วด้วยอำนาจบาปารมีของท่าน แล้วท่านมีครูบาอาจารย์ที่คอยกรอง คอยชี้ถูก ชี้ผิดให้เข้าถึงหลักความจริงได้ แต่ไอ้พวกนี้ไปหาหลวงปู่ดูลย์เหมือนกัน แล้วอย่างที่เขาเห็นใหม่ เมื่อที่เราไป เขาบอกเขาไปหาหลวงปู่ดูลย์ตลอดเวลา เขาไปหาหลวงปู่ดูลย์ตลอดเวลาละ พอไปที่ไร หลวงปู่ดูลย์บอกว่าไม่ใช่ ไม่ใช่จิต ไม่ใช่จิตตลอด ใช่ไหม แล้วนี่มาถึงบอก ใช่ ทุกทีเลย แล้วบอกไม่ต้องมาหาเราอีกด้วย นี่เรื่องของเขานะ

ประเด็น: เมื่อผมนำเรื่องนี้ไปรายงานหลวงปู่ดูลย์ ท่านก็ว่าดีแล้ว ให้ดูจิตต่อไป ผมก็ทำเรื่อยมา ส่วนมากเป็นการดูจิตในชีวิตประจำวัน ไม่เคยนั่งสมาธิเป็นพิธีการ

หลวงพ่: แหม เห็นไหม

ประเด็น: ต่อมาอีกหนึ่งเดือน วันหนึ่งขณะที่นั่งสนทนาธรรมอยู่กับน้องชาย จิตเกิดวูบลงไป มีการแยกความว่างซึ่งมีชั้นละเอียด วิญญาณชั้นธ้ออกอีกทีหนึ่ง แล้วจิตก็หัวเราะออกมาเองโดยปราศจากอารมณ์ ร่างกายไม่ได้หัวเราะ มันเป็นการหัวเราะเยาะเย้ย กิเลสว่ามันผูกมัดมานาน ต่อไปนี่จิตจะเป็นอิสระยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ เหตุการณ์นี้ทำให้เกิดความรู้ซึ้งว่า ทำไมเมื่อครั้งพุทธกาลจึงมีผู้รู้ธรรมในขณะที่ฟังธรรมเกิดขึ้นได้เป็นจำนวนมาก ผมนำเรื่องนี้ไปรายงานหลวงปู่ดูลย์ คราวนี้ท่านไม่ได้สอนอะไรอีกเลยเพียงแค่ให้กำลังใจว่าให้พยายามทำให้จบเสียแต่ในชาตินี้ หลังจากนั้นไม่นานท่านก็มรณภาพ ครูบาอาจารย์อีกรูปหนึ่งเคยสั่งให้ผมเขียนเรื่องการปฏิบัติของตนเองเผยแพร่เพราะอาจมีผู้มีจิตที่คล้ายๆ กันได้ประโยชน์บ้าง ผมจึงเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อสนองตามครูบาอาจารย์และระลึกถึงหลวงปู่ดูลย์

หลวงพ่: ไอ้เรื่องนี้เราก็คว่ามันไม่สมเหตุสมผลนะ ไอ้เรื่องเขียนๆ เขียนๆ เรานี้ะ นี่โทษนะ พูดอย่างนี้ไม่ใช่वादตัวนะ ไอ้เรื่องประวงประวัติทุกคนจะมาขอ เขามาขอเก็บ ประวัติเราหลายคนแล้วนะ เราไม่ให้ทำ เราไม่ให้ทำหรง ไอ้พวกนี้ ไอ้หมาจี้มันชอบยก หาง ไอ้พวกยกหางมันชอบยกหาง แล้วก็บอกว่าอ้างคนโน้นให้เขียน คนนี้ให้เขียน ถ้ามึง ไม่เขียนมันก็ไม่เขียน พวกหมาจี้ คือจริงๆ อยากเขียน แล้วบอกคนโน้นให้เขียน คนนี้ให้ เขียน ประวัติเรานี้ใครมาขอ ขอเก็บประวัติ บอกไม่ได้ ไม่ได้

แล้วเราห้วงมากเรื่องนี้ ไม่อยากให้มี เพราะเราเห็นหลวงตา หลวงตาท่านมองโลก และกัตัวท่าน แล้วอย่างเช่นอีกองค์หนึ่งที่ว่าสักแต่ว่า สักแต่ว่า เรากัค่าน ที่นี้ค่าน่าค่าน อย่างนี้ปั๊บ เรากัค่านกับหัวโล้นนี้ไป กลัวมันจะเอาไปออกในนี้ไง เราจะคว่าหัวโล้นมัน จะเอาไปออกบ้างไหม ไอ้พิจารณาสักแต่ว่า สักแต่ว่า สักแต่ว่านี้เป็นพระอรหันต์พูดนะ ถ้าเป็นเราพูดไม่ได้ เราถึงพูดกลับ เคียวนี้เราพูดกลับนะ บอกว่าสมมุตินี้เป็นจริงนะ ชีวิตก็ เป็นจริงนะ จิตกับร่างกายนี้เป็นจริงนะ จริงตามสมมุติหมด

ฉะนั้นไอ้อย่างที่เขาพูดนะ คือหนังสือนี้เขาพูดมานานแล้ว ไอ้อย่างนี้เรารู้มานาน แล้ว แต่วันนี้ เอามานี้ เราพูดเป็นหลักฐาน เมื่อก่อนเรื่องนี้เราไม่เคยพูดเลยนะ แต่เดิมก่อน หน้านั้นเราจะไม่พูดเรื่องนี้ เพราะสังคมนะ เราเป็นลูกศิษย์หลวงตา หลวงตาท่านเตือนมา บ่อย บอกอย่าเป็นโรคตาแดง โรคตาแดงคือโรคอิจฉา เห็นใครได้ดีตาแดงไง เราไม่อยาก พูดเพราะเรากัแล้วเป็นโรคตาแดง ชาวบ้านจะเข้าใจผิดว่าเราเป็นโรคตาแดงคือเรากัอิจฉาตา ร้อนเขาไปทั่ว

สังเกตเรื่องนี้เราไม่เคยพูดเลย อย่างนั้นก็เหมือนกัน อย่างอะไรนะ โอนบุญ โอน บุญ เราไม่พูดถึงเลยเพราะพูดออกไปเขาจะหาว่าเรากัอิจฉาใจ ใครดังไม่ได้นะ ใครดังก็ เทียวอิจฉาเขาไปทั่วเลย เราถึงพยายามจะไม่พูด แต่คราวนี้จะพูด เพราะอะไรรู้ไหม เพราะมันตกกระไดพลอยโจน เพราะเขาเอาชื่อเราไปอ้างอิงบ่อยใช้ไหม เราได้ตกกระได ลงมาแล้วนะ พอเราตกกระไดลงมาแล้วเราต้องรับผิดชอบ

เราจะพูดละ แต่เดิมไม่ค่อยพูดเรื่องนี้นะ ไม่พูด ไม่พูดเพราะว่าเขาเป็นพระ ด้วยกัน แล้วเขาจะทูลของเขา อย่างที่สงสารขนาดไหนมันก็กรรมของสัตว์ แต่คราวนี้เรา ตกกระไดลงมาแล้ว ไอ้หัวโล้นมันทำให้กัตกกระได เราจะพูดละ มีมาสิ อย่างนี้ค่านหมด เลย ค่านหมด ไม่เป็นอย่างนี้หรง อย่างที่ว่า ครั้งสุดท้ายที่คุยอยู่กับน้องชาย เขาจะบอก

ว่าเขาได้อีกขั้นหนึ่ง “ขณะนั่งสนทนาธรรมอยู่กับน้องชายจิตเกิดรวมวูบลงไป มีการแยกความว่าง ซึ่งมีขั้นละเอียด วงเล็บวิญญาณชั้นนี้ออกอีกทีหนึ่ง แล้วจิตก็หัวเราะออกมาเองโดยปราศจากอารมณ์ วงเล็บร่างกายไม่ได้หัวเราะด้วย เป็นการหัวเราะเยาะเย้ยกิเลส มันผูกมัดมานาน ต่อไปนี้จิตจะไม่..เป็นอิสระขึ้นมาแล้ว”

นั่งคุยกับน้องชายแล้วเกิดวูบ เรามีอาการความดีใจหรือมีความสุข โทษนะ คนกินเหล้า แหม่ มันได้จิบ ไวน์ ไวน์นะ มันได้จิบแรกนี้ โอ้โฮ ว่าง มันปล่อยหมดเลย มันเป็นพระอรหันต์ใหม่ละ ไม่ใช่นะอย่างนี้หรือ จิตมันลง มรรค ๘ นะ สติพร้อมปัญญาพร้อม มีเหตุมีผล มีมรรคญาณ มรรคญาณคือมรรครวมตัว มีกิเลส มีสถานที่ มีความพร้อม หลวงตาท่านพูดขนาดว่าครั้งสุดท้ายของท่าน จิตมันเกิดมรรยัสถ์ จิตมันเกิดมรรยัสถ์คือมันหลุดเข้ามาเป็นตัวของมัน เป็นอิสระของมัน

คำว่าอิสระของจิตคือตัวจิตตัวภพกิเลสมันอยู่ที่นี้ ถ้าไปละข้างนอก โสดาบัน สกิทา อนาคา มันละที่ขั้น ละที่สิ่งแวดล้อม ละที่จิตมันออกไปเกาะเกี่ยว สังโยชน์มันผูกมัด มันไปมัดกับสิ่งใด สักกายทิฐิ ความเห็นผิด รู้สิ่งต่างๆ ในโลก มันปล่อยเข้ามา ขาดเข้ามาจนถึงตัวมันเอง พอถึงตัวมันเอง มันเป็นมรรยัสถ์ ท่านใช้คำว่ามรรยัสถ์ คือมันหลุดเข้ามาถึงตัวของมัน แล้วมันทำลายตัวมันยุบสลายลง พื้บ มันจะมีหัวเราะอะไรกัน อารมณ์ความรู้สึกที่ว่ากำลังคุยกับน้องอยู่ คุยกับน้องอยู่ แล้วมันไปเป็น นี่ใจลัดสั้นของเขาไง

คนเป็นอย่างนี้เยอะมากนะ เวลาเดินจงกรมไปมันเกิดภาพ เกิดนิมิตอะไรขึ้นมา เกิดความว่าง คนมาหาเยอะ ทำไมเป็นอย่างนี้ เห็นกายที่หนึ่งไง เห็นอะไรที่หนึ่ง มันจะเกิดอาการแปลกประหลาดมากนะ จิตนี้มันจะมหัศจรรย์มาก ไม่อย่างนั้นนะในวงกรรมฐานเรานี้คนถึงคิดเยอะ แล้วคนพลาดมาเยอะ พลาดเพราะอะไร เพราะไปรู้ไปเห็นอย่างหนึ่ง แล้วพอพลาด พอไปเห็นแล้วมันจะปล่อยนะ โอ้โฮ ว่างมากนะ เหมือนกิเลสไม่มีนี่สุขมากเป็นเดือนเลย แต่พอมันคลายออกมานะ โอ้ย นิพพานกูหายไปเลยนะ ทุกข์มาก แล้วคนมาร้องไห้อย่างนี้เยอะ นี่เขาเรียกว่าตึงคับหนานใจ ไม่ใช่สมุจเฉทหรือ

เพราะขณะคุยอยู่ แต่เวลาพวกเรเดินจงกรม เวลามันขาด มันขาดในทางจงกรมนะ เวลามันขาดในทางจงกรม ขณะเดินจงกรมอยู่จิตมันหลุดเข้ามา จิตมันพิจารณาเข้ามา เวลาขาดนะ เราเดินจงกรมอยู่ มันถอนกายกับจิต เดินจงกรมอยู่นะ เดินจงกรมอยู่นะจิตมันลง พอจิตมันลงมันเห็นนิมิต นิมิตเป็นแม่น้ำสองสายมันเข้ามาชนกันแล้วแยกออกจาก

กัน มันปล่อยหมดเลย พอมันปล่อยหมดนะ เดินจงกรมอยู่นะ มันเห็นไบไม้ไบหนึ่ง ไบไม้ข้างทางจงกรม ปัญญามันหมุนนะว่าไบไม้นี้ถ้าหมักมันจะเป็นปุ๋ย ถ้ามันแห้งเขา เก็บไปจุดไฟมันจะเป็นฟืนได้ ไบไม้ไบเดียวมีค่ามากกว่าร่างกายนี้อีก

ความรู้สึกของจิตนะ ไบไม้ไบเดียวมันมีค่ากว่าร่างกายนี้ทุกๆ อย่าง มันปล่อย ขนาดนั้นนะ เวลามันปล่อย ขนาดนี้ถ้ามันเดินจงกรมอยู่ มันเคลื่อนไหวอยู่ มันปล่อยได้ อย่างไร แต่ความสมดุลของมันโดยที่มรรคที่มันรวมตัวอย่างไร ใจนี้คุยอยู่กับน้องชาย คำว่าคุยอยู่ มันมีโต้ตอบใช่ไหม มันไม่ใช่ตัวมันเองใช่ไหม แต่เวลาเราเดินจงกรมนี้ะมีความคิดใหม่ มี แต่ความคิดนี้มันเป็นสมาธิ มันเป็นวงในใจ มันไม่ได้ออกมา โลภียะ โลกุตตระ โลภียะ สามัญญสำนักเห็นใหม่ โลภียะ สัญชาตญาณสามัญสำนึกที่เราออกรูนี้ โลภียะ แต่ถ้ามันถอนกลับ ถอนกลับเห็นใหม่ โลกุตตระ ปัญญาจิต ปัญญาเกิดจาก ภายใน มันลึกซึ้งกว่าสัญชาตญาณ ลึกซึ้งกับความคิดออก

โลกนี้เป็นความคิดออก ความคิดที่เราออก ที่ว่าเรามีปัญญากัน เขาเรียกส่งออก แม้แต่คิดนี้ส่งออกหมด ส่งออกหมด คำว่าส่งออกเป่าอยู่ข้างนอก ไม่ได้อยู่ที่จิต แล้วจะ ฆ่ากิเลสได้อย่างไร ทวนกระแสกลับเห็นใหม่ ทวนกระแสกลับ นี่ที่ว่าปัญญาจากจิต แล้วโต้ตอบกับน้องชายอยู่ แปลกอยู่ เอามาเถอะน่า เรามั่นใจว่านะ เรามั่นใจว่าทัศนคติมัน ผิดมาหมด บอกอย่างนี้เลย ตัวจิตมันผิด ตัวความรู้ต้นข้าวมันผิด ถ้าต้นข้าวมันผิดสิ่งที่ออกมาจากต้นข้าวนี้ผิดหมดเลย

ฉะนั้นเขาถึงมาถามเราว่าไม่มีอะไรเลยหรือ ภูมิใจว่าไม่มี ถ้ามีต้นข้าวมันต้องถูก บ้าง พอต้นข้าวมันถูกพระโศดบันพุตผิดไม่ได้ พระโศดบันพุตธรรมะไม่ผิดในขั้นของ โศดบันเด็ดขาด แล้วขั้นนี้ขั้นโศดบันกับขั้นปุณฺณ ถ้าขั้นโศดบันไม่ผิด ขั้นปุณฺณมันจะ มีความหมายอะไร มันก็สอนถูกใจ เราจะบอกว่าพระโศดบันนะไม่สอนชาวบ้านผิดๆ พระโศดบันไม่สอนชาวบ้านผิดๆ ถ้ายังสอนผิดๆ อยู่ ถ้ายังสอนผิดๆ อยู่นะ พระโศดบันว่าอย่างไรรู้ไหม

พุทธมามกะ ไม่ผิดในศีล ๕ พระโศดบันไม่ถือมงคลตื่นข่าว ไม่ถือออกนอกพระ พุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วมันผิดออกจากธรรมะ พระโศดบันไม่สอนผิดแล้วนะ เพราะอะไร เพราะพื้นฐานพวกเรา เราจะเข้ามาใช่ไหม มันจะเปิดทางพวกเราเข้ามา

เปิดทางจากปูลุชน เป็นกัลยาณปูลุชน โสคาปัตติมรรค โสคาปัตติผล มันจะผิตไปได้
อย่างไร มันจะชักเราเข้ามา ทวนกระแสเข้ามา

แล้วนี่มันรับไม่ได้ตรงผู้หญิงคนนั้น หนูไม่เป็นนะ หนูไม่รู้ละ พระโศคาบัน
เขาปฏิเสธว่าเขาไม่ใช่ แต่อาจารย์ไปการันตีว่าเขาเป็นโศคาบัน เราถือกระดาศมา เขา
บอกว่าเบงค์ร้อย เราบอกว่าไม่ใช่ แต่คนบอกเบงค์ร้อย เบงค์ร้อย ต้องให้เราเชื่อว่า
เบงค์ร้อยไหม เราต้องเชื่อว่าเป็นเบงค์ร้อยด้วยหรือเปล่า ก็เราถือเรามาว่านี่ไม่ใช่ แต่
อาจารย์บอกว่านี่เบงค์ร้อย พระโศคาบันไง ก็มันเบงค์ร้อยที่ไหน ก็มันกระดาศอยู่ที่นี่ ก็
เอ็งไม่รู้ถึงเป็นเบงค์ร้อยไง ถ้าเอ็งรู้ไม่ใช่

ถ้าหลักอันนี้มันถูก เขาจะพูดผิตอย่างนั้นไหม ถ้าหลักอันนี้ถูกนะ พวกนี้ก็เป็น
อาจารย์สอน ถ้าเอ็งรู้วิชาการจริง เอ็งสอนลูกศิษย์ผิตได้ไหม นี่เอ็งสอนลูกศิษย์ไปอีก
อย่างหนึ่ง นี่ไปสอนนักเรียนก็ไปสอนอีกอย่างหนึ่งนะ แล้วเขาบอกว่าเอ็งเรียนมาอย่างไร
แล้วเอ็งไปสอนอย่างนั้นได้อย่างไร นี่อาจารย์เก็นะสิ ต้องตรวจสอบแล้วนี่ อาจารย์จริง
อาจารย์ปลอม

กูเห็นอย่างนี้นะ กูถึงไม่รับหรือเพราะเราไม่ได้ดูจากต้นขั้วนี้ ดูที่ผลงานที่เขา
สอนออกไปละมาก ผลงานที่เขาทำออกไปในสังคมมันละ ละละละ ละเลย แล้วเอ็งจะ
ยอมรับกันได้อย่างไร แล้วเอ็งก็สงสัย เอ็งก็เอาต้นขั้วมาให้กูดูเลย แต่ผลงานของมัน มัน
ฟื่องมาที่นี่ แต่เราก็เชื่อมั่นอยู่แล้วว่าต้นขั้วนี้ผิต ผิตจริงๆ ยืนยันว่าผิต ยืนยัน เราดูถูกมาก
นะ สมาธิก็ไม่ต้องทำ สติไม่ต้องทำ สมาธิก็ไม่ต้องทำ แล้วเวลาบอกว่าฉาน ๘ คำว่า
ฉานของหลวงปู่ดุลย์นะ เราว่าเขาฟังผิต มรรค ๘ ถ้ามรรคไม่รวมตัว มรรคไม่สมดุลมัน
เป็นพระโศคาบันไม่ได้

เราพูดบ่อย มรรคสามัคคีเห็นไหม เขาพูดอีกคำหนึ่งนะ เขาบอกว่าใน
พระไตรปิฎกมันมีเทวดามาพูดกับพระพุทธเจ้าบอกว่าพระพุทธเจ้าสอนอย่างไร
พระพุทธเจ้าก็ย้อนเถียงไง เทวดาพูดอย่างนี้เราทุกข์ เราสอนไม่จบและไม่ฟู เขาบอกว่า
ไม่จบกับไม่ฟูไง เขาบอกว่านี่คือทางสายกลาง บอกว่าไม่ใช่ละ ไม่จบมันก็อยู่ในกิเลส
ใช่ไหม ไม่ฟูมันก็เป็นอัตตกลิณณโยค กามสุขัลลิกานุโยค แต่มีขณิมาปฏิปทานี่พอดี
มันต้องมีที่มาใช่ไหม อยู่ดีๆ จะพอดีได้อย่างไร

พอเขาบอกว่าไม่จมและไม่ฟูก็ธรรมดาวิมุตติที่ภู่ว่านี่ เเฉๆ แล้ววิมุตติ คือถ้าอยู่ เเฉๆ ไม่ฟูและไม่จมไง มันต้องขยันหมั่นเพียรนะ ไม่ใช่ไม่ฟูคือไม่จม แต่เราต้องทำ เรา จะพูดถึง ไอ้พวกทำขนมปัง พวกอะไรนี่เห็นไหม แป้งเขาต้องนวดให้พอดี เอ็งเอาแป้งมา กองไว้ แล้วบอกว่ากูจะทำชาละเปาได้ไหม ก็ไม่ต้อง ไม่ฟูไง แล้วก็ไม่ยุบด้วย พอดี เอา แป้งมาวางๆ ก็นั่งรอ เคี้ยวขนมปังมันออกมา

มันเป็นไปไม่ได้ คือคำสอนมันเป็นไปไม่ได้ พระพุทธเจ้าบอกว่าไม่ฟูก็เอ็งทำแป้ง มา ทุกอย่างมา ทุกอย่างขึ้นมา ผสมแล้ว นวดแล้วให้พอดี นั่นนะ พอดี เห็นไหม ไม่ฟูและไม่ ลอยเกินไป แต่เราต้อง ไอ้โฮ กว่าจะไม่ฟูนะ ไอ้โฮ กวนวดเกือบตาย แล้วก็พอดี พอดี ตรงนี้ เขาจะพูดตรงนั้นประจำ พูดให้อยู่เฉยๆ แล้วไม่ต้องทำอะไร คือผล

เราจะบอกว่าชาวพุทธต่อไปมันจะ หนึ่งนะ หลวงตาจะบอกเลย หลวงตาท่านพูด บ่อย สักแต่ว่าไม่ได้ เเฉๆ ไม่ได้ ต้องหมั่นเพียร หลวงตาเคยสอน ต้องหมั่นเพียร ความ เพียรชอบ ต้องเข้มแข็ง แต่พอบอกว่า พอพูดเข้มแข็ง เราบอกว่าพระปานิทำเกินกว่าเหตุ เพราะต้องแบบว่าธรรมดาวิมุตติใจ ธรรมดา ธรรมดา โอ๊ย ฟังแล้วนะอันเดียวกันเลย

ธรรมะเป็นธรรมดา สรรพสิ่งเป็นธรรมดา การเกิดเป็นธรรมดา ถ้ารู้เป็นทาง ธรรมชาตีก็นิพพานธรรมดา จริ่งหรือวะ เมื่อก่อนเรื่องวันโรค เมื่อก่อนแก้ไม่หาย เคี้ยวนี้ ทางการแพทย์แก้หาย วันโรคแก้หายหมดแล้ว เคี้ยวนี้เราตกใจเรื่องวันโรค ไม่ตกใจเลย นะ มิงนิพพานหรือยัง ธรรมดาใจ ถ้าเราเข้าใจถึงทฤษฎี เข้าใจถึงธรรมจริงๆ แล้ว เราจะ ไม่ตกใจ ตื่นเต้นไปกับมันเพราะเราเข้าใจ แล้วหายจากกิเลสไหม นี่ใจ เป็นธรรมดาใจ เพราะเราเข้าใจหมด ทุกอย่างเราเข้าใจหมด ธรรมะเป็นธรรมดา ทุกสิ่งเป็นธรรมดา ทุกอย่างเป็นธรรมหมดเลย คนเกิดมา เกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นธรรมดา อ้าว รู้ทุกคน เป็นพระ อรหันต์เหมือนกันหรือยัง อันเดียวกันเลย ธรรมดาวิมุตติใจ

เกิดมานะ แล้วก็นั่งกินนอนกินมิงวิมุตติ ธรรมดาวิมุตติ ไม่ต้องทำอะไรนะ ห้าม ทำด้วย เขาเข้าใจธรรมะผิด เข้าใจทางโลก ตรึกขึ้นมาแล้วก็คิดกันเอง พระพุทธเจ้า หลวง ปู่มัน ครูบาอาจารย์เราท่านทำมา ท่านลงทุนลงแรงมาแล้วท่านถึงพูดคำนี้ออกมาเพราะ ท่านทำมาแล้วประสบความสำเร็จแล้วท่านถึงพูด อย่างพวกเรา พ่อแม่เหนื่อยเกือบตาย หาเงินหาทองมา เราก็รับมรดกมา เสือรักษาสถาปัตติพ่อแม่ไม่เป็นด้วยนะ

มรดกเราได้มาฟรีๆ ธรรมะนี้ได้มาฟรีๆ แต่พระพุทธเจ้ากว่าจะได้มาเกือบตาย ครูบาอาจารย์ก็เกือบตาย แต่เราเอามาแล้วนะ โอ้โฮ ภูได้ธรรมะมาฟรีๆ ง่ายๆ ธรรมดาวิมุตตินะ รักษาธรรมะนี้ไม่เป็น รักษาสมบัติของพ่อแม่ไว้ไม่ได้ แล้วไม่มีใครสืบทอด ไม่มีใครรื้อค้นถึงธรรมะ แล้วจะหมดไป เราวิคกวิจารณ์เรื่องนี้พอสมควรเราถึงพูดไป แล้วอย่างว่าละต่อไป เมื่อก่อนไม่พูดเรื่องนี้เลยนะ แล้วต่อไปเราจะทำเว็บไซต์แล้ว

ถ้าเว็บไซต์เราออกไปนะ คนที่ไม่พอใจเขาจะต่อต้านเข้ามาเยอะมาก แล้วเราพูดกับไอ้ลูกศิษย์ เราบอกว่าจะไปแก้ที่ที่เ็งคืดจะไปแก้กันไม่ได้หรอกเพราะอย่างเช่นเรา เรามีความเห็นอย่างหนึ่ง แล้วพวกเขามาแก้ไขความเห็นเรา เราก็ต้องมีทฐิมานะเป็นธรรมดา ถ้าเรามีความเห็นอย่างหนึ่ง แล้วเรามีเว็บไซต์ของเราละ เราจะเสนอความเห็นอีกอย่างหนึ่ง นี่ความเห็นนี้คือข้อมูล ๒ ฝ่าย ถ้าใครมีจิตใครมินิสัยฟังความทั้ง ๒ ฝ่าย แล้วใครจะเชื่อข้อมูลอันไหนมันก็กรรมของสัตว์ไซ้ไหม แต่เราไม่ไปโต้แย้งคือไม่ไปชี้ ไม่ไปทะเลาะเบาะแว้งกับใคร

ถ้าเราตั้งเว็บไซต์ขึ้นมาได้แล้ว เราตั้งแน่ๆ เพราะเราสร้างตึกแล้ว ตึกเสร็จคอมพิวเตอร์เข้าเสร็จ เว็บไซต์ก็ออกทันที ถ้าออกไปแล้วนะ เพราะเราเป็นคนออกเอง ในเมื่อเราทำเองเราจะไม่รับผิดชอบได้อย่างไร ในเมื่อเราทำเองข้อมูลทั้งหมดเราต้องแก้ไขทั้งหมด แล้วเมื่อนั้นเราจะเสนอข้อมูลอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ไม่ไปโต้แย้ง ไม่ไปรุกรานใครนะ อย่างนี้มันจะแก้ไขได้ เราบอกจะแก้ไขสังคมต้องแก้ไขอย่างนี้ คือเราต้องให้ข้อมูล ให้ปัญญากับเขาใจ ให้ปัญญา ให้ข้อมูลกับเขา ให้เขาเข้าใจ ให้เขาเองมีความเห็นของเขา ไม่ใช่ให้เขาไปฟังแต่ความเห็นอันหนึ่งอันเดียว

แล้วเวลาพวกเราเอาไปออก ของเราที่ไปออกในพันทิปในที่ต่างๆ มันเป็นการพูดแทน คนที่พูดแทนมันไม่รู้จริง มันเลยไม่เข้าถึงข้อมูล ไอ้คนรู้จริงกำลังจะพูด กำลังจะพูดเอาจริงๆ นะ คราวนี้เอาแล้ว เราจะเอาแล้ว แต่ขอให้ตึกเราเสร็จก่อน เราไปถึงบอกว่า เซิร์ฟเวอร์อะไรอะไรเขาบอกกุแล้วนะ เข้าห้าร้อยสายก็ร้อนแล้วนะ เขาบอกหลวงพ่อกใหม่ๆ เราเช่าเขาก่อนก็ได้ แล้วพอมันเต็มที่แล้วเราค่อยซื้อ ถ้าซื้อแล้ว เออ มันคิดกันเอง มันคิดมาให้ตึกก็แล้วกัน ถึงเวลาเขาจะเช่าสักสองสามปีแรกก่อน ไปเช่าเขาไว้ก่อน เซิร์ฟเวอร์อะไรของเขาตัวละสองแสนนะ สองสามแสน

แต่เมื่อถึงเวลาแล้วอย่างที่หลวงตาว่า หัวใจคนมีคุณค่ามากกว่าเยอะเลย แล้วถึงเวลาแล้วค่อยๆ ทำไป ถึงเวลาแล้วต้องมาขึ้นนี้อตไ้บ๊วยๆ บอกว่ายามีอารมณ์ ใครจะค่า ใครจะว่า เหย แล้วเอ็งปริ้นท์มาให้กูอ่านก็แล้วกัน เขาไม่ได้ค่ามึง เขาค่ากู ถ้าคนเราไปมีอารมณ์กับเขานะ เขาค่ามา เขาเหย แล้วเราไปโต้ตอบกับเขาคือมันเสียหายเปล่าๆ ใครจะค่า ใครจะว่านะ เราก็เอาออก ปริ้นท์มาให้เราดู ถ้าอันไหนมันเป็นแบบว่าเขาเปิดหน้ามา โอ้โฮ กูสอยกลับเลยละ มันจะได้ซัดๆ ึง เอามาให้ดู อันไหนไม่ดีก็ลงถึงขยะ ถ้าอันไหนดีเราก็ตอบออกไป ตอบออกไป พอตอบออกไปเห็นไหม เราเสนอข้อมูล ๒ ด้าน

เราถึงบอกมัน บอกว่าเราจะทำงานอย่างนี้ ไม่ใช่ไปทำงานอย่างมึงทำ ฟังกูพูดแล้วก็ไปลงคอมพิวเตอร์ แล้วก็ไปชนกับเขา แล้วเขาก็รุมตีกระต๊อบเลย แล้วมึงก็ตอบเขา ไม่ได้ก็ร้องไห้มาหากูอยู่เนี่ย เออ ถ้าเป็นกูนะ โอ้..... เขารุมกระต๊อบมานะ โอ้โฮ ไล่ไปที่ละข้อ ละข้อ โอ้โฮ มันตายห่าเลย ถ้าเรามีเวลานะ กลัวอย่างเดียว กลัวไม่มีเวลาเพราะงานเราเยอะนะ ถ้ามีเวลาเราจะเคลียร์ไปเรื่อยๆ คือเราจะเสนอข้อมูล ๒ ฝ่าย

เขากลัวตรงนี้มาก เราพูดอย่างนี้ไง เราพูดบอกโจรนี่มันปล้น คนเราไปจ้อโก่ง ไปโก่งเขามา มึงกลัวตำรวจไหม คนเราถ้ามันมีความผิดในหัวใจมัน มันต้องรู้ตัว เรบอกลูกศิษย์ไอ้หัวโล้นเข้าไป เขาถามเราว่าเขารู้ตัวไหม กูยืนยันล้านเปอร์เซ็นต์ว่าเขารู้ตัว เขารู้ว่าเขาผิด กูกล้ายืนยัน เหตุผล เหตุผลทำไมเขาส่งคนมากราบทำกุทุกวันเลยละ ทำไมเขาส่งคนมาล้อมปั๊กประจำละ คนเรานี้ถ้าไม่มีความผิด เขากับเราก็ไม่รู้จักกัน ทำไมส่งคนมาฝากมากราบทำกราบ ฝากมากราบทำกราบจนเราเอะใจนะ เอ๊ะ ทำไมเขามากราบทำเราทุกวัน ทุกวัน ทำไมมากราบทำกันบ่อยๆ งงมากนะ แต่เดี๋ยวนี้อย่างงแล้ว

ถ้าสำหรับเรานะ ถ้าคนไหนดี เราก็ดีหรือสังคมก็เป็นอย่างนั้นเราก็รับรู้ แต่เราไม่ไปยุ่งกับใครหรอก แต่ถ้าเรารู้ว่าเรามีความผิดใช่ไหม เราก็กลัวเขาจะมารู้ความผิด แล้วเราทำอะไรถึงมีความผิด เราสร้างอะไรเราไม่เคยคิดว่าเราผิดเราถูกนะ เราทำถูกต้อง เรามั่นใจของเรา อย่างเช่นเราดูเมื่อวานหลวงตา ตอนนี้อยากดีมาก ทุกคนบอกว่าต้องให้เป็นหลวงตา หลวงตาก็พูดมาคำหนึ่ง มีพวกโยม พวกแม่ชีก็ไปกราบหลวงตาว่าเขาเป็นพระอรหันต์ แล้วก็ถามหลวงตาบอกว่าแล้วจะให้หนูทำอย่างไร หลวงตาบอกว่าเราไม่เห็นถามใครเลย คือพระอรหันต์ไม่ต้องถามใครไง พระอรหันต์จะรู้ในจิตใจพระอรหันต์ว่าควรทำอะไรและไม่ควรทำอะไรละ พระอรหันต์จะไปประชุมพระอรหันต์ว่าควรทำ

อะไรอีกหรือ พระอรหันต์ไม่ต้องไปประชุมใครนะ ใจพระอรหันต์สมบูรณ์แล้ว แล้วใจพระอรหันต์รู้ว่าพระอรหันต์ควรทำอย่างไร

หลวงตาท่านพูด มีพวกลูกศิษย์นะ บอกว่าสิ้นกิเลสแล้วไปถามว่าแล้วพวกหนูจะทำอย่างไรต่อไปละ ทำไมเราไม่เห็นถามใครเลย ถ้าเราไม่ได้ใจปล้น เราจะไปกลัวอะไร เราเคารพหลวงตา เคารพครูบาอาจารย์เรานะ แต่ถามได้ทุกคนว่าเราเคยกราบไปฝากความระลึกถึงใคร อย่างว่าแต่กราบนะ ความระลึกถึงเราเคยฝากไปถึงใคร ทุกคนมาหาเรา ลูกศิษย์จะไปหาคนโน้นหลวงพ่จะฝากอะไร ไม่ฝาก ถ้าฝาก มันจะอ้างว่าขู่มรับมัน กูไม่ใช่โจร กูไม่มีแผล กูพร้อมจะพิสูจน์ ความรู้สึกเรานะ จริงๆ นะ ไม่สนใครและไม่กลัวใครเลย แต่ทำไมมันต้องมากราบทำกุประจำ ส่งคนมา ไอนี้เพิ่งพูดเมื่อวานนี้ ที่เขาส่งมานักเรียนนอกหมคนะ ไฮโซทั้งหมดคนะ ทำไมไม่ขู่มรับเขา เวลาเขาส่งมาหาเราเกรดเอหมคเลย เอ็งว่าเขารู้ตัวไหม เขาไม่รู้ตัวเขาลืบบี้กูทำไม

ตรงนี้ไม่อยากจะพูดนะ มันยังพูดแล้วมันอยู่ในนี้ไง คือประสาเราว่าทุจริตแล้วมึงทำไปสิ มึงอย่ามาฉ้อฉลแล้วมาหลอกให้กูเข้าไปในแก๊งมึงด้วย กูไม่ยอมเข้าแก๊งมึงหรอก กูมีความสามารถพอ กูทำของกูได้ มึงฉ้อฉลกัน แล้วมาพยายามจะลืบบี้กูให้เข้าไปอยู่ในแก๊งมึง มึงดิงกูมาตกระไคนะ กูจะชนกับมึงแล้วละ กูเอาแล้ว เอวัง